

SEDMO ČUDO

2017/18

Lucija Adam, 8. a

**OSNOVNA ŠOLA DUŠANA FLISA
HOČE**

Uvodnik

Draga bralka, dragi bralec!

Še eno šolsko leto se preveša v svoj zaključni del. Ne poznam nikogar, ki bi bil zaradi tega žalosten. Najbolj nestrpno svoj zadnji osnovnošolski dan verjetno čakajo devetošolci, ki se počasi poslavljajo od naše šole in se veselijo dneva, ko bodo končno zapustili osnovnošolske klopi. Prvošolci so se v zadnjih mesecih že naučili brati, pisati in računati, vsi drugi pa smo tudi bogatejši za marsikatero izkušnjo. Veliko novega smo se naučili, zdaj pa že nestrpno pričakujemo zadnji šolski zvonec in tiste brezskrbne poletne dni, ko ni treba misliti na nič. Vendar pa že zdaj vemo, da bomo pogrešali sošolce, prijatelje, šolske zgodbice in čisto malo najbrž tudi učitelje.

Kljub temu da nam ne manjka šolskih obveznosti, smo se učenci novinarskega krožka potrudili in za vas pripravili novo številko našega šolskega glasila. Tokrat se lahko znova veselimo glasila v tiskani obliki, ki nam je precej ljubša kot elektronska. Zbrali smo pripovedi o športnih, naravoslovnih, tehniških dneh, o izletih, pripravili

intervjuje, posneli slike, se preizkušali kot pesniki in pisatelji, se igrali z besedami in tudi igrami ... Vsem učenkam in učencem se zahvaljujemo za njihove prispevke.

Zdaj pa, da boste lažje odštevali zadnje šolske dni in vam bodo ti hitreje minili, si le oglejte kakšna presenečenja smo vam pripravili na naslednjih straneh. Ne spreglejte niti zanimivih intervjujev z našim gospodom ravnateljem ter nekaterimi uspešnimi športniki.

Lepe, vroče in dooolge počitnice vam želiva.

Lucija Adam in Sara Sobočan, 8. a

1. b

Pogovarjali smo se

Intervju z našim ravnateljem

Pozdravljeni, g. Alojz Velički! Za intervju z vami sva se odločili, ker imate kot ravnatelj šole zelo pomembno vlogo. Prepričani sva, da tako kot naju tudi druge učence naše šole zanima, kaj vas je pripeljalo na pot ravnateljstva in kako poteka vaš dan v šoli. Zanima naju, ali ste se za ta poklic zanimali že v času otroštva ali ste se z njim seznanili šele v odrasli dobi?

Pozdravljeni, dekleti. Moram priznati, da v otroštvu nisem razmišljal, da bi bil kadarkoli ravnatelj ali da bi opravljal ta poklic. Dobro se spomnim, katere želje sem imel takrat. Mislim sem, da bom opravljal poklic, ki je povezan s tehniko. Po končani osnovni šoli, ki sem jo obiskoval v Jarenini, in v času šolanja na 3. gimnaziji v Mariboru pa sem se vedno bolj videl v pedagoškem poklicu. Potem, ko sem spoznal, da znam voditi ljudi s človeško noto, sem se znašel v tej »ravnateljski zgodbi«. Bolj ali manj sem na ravnatelje, ki sem jih takrat poznal, gledal kot na ljudi, ki so pomenili nekakšno strahospoštovanje. Danes tega strahospoštovanja ni več, čutim pa, da me spoštujete vi, učenci naše šole. Zagotovo pa biti ravnatelj ni poklic, to je poslanstvo.

- **Sklepava, da se vaša kariera ni začela ravno na naši šoli. Zagotovo ste učence urili že na kateri drugi šoli.**

Moja pot ravnateljstva se je začela v Srednji trgovski šoli Maribor, kjer sem pred tem že poučeval zgodovino in geografijo, predmeta, ki ju imata vidve verjetno najraje (smeh). Tam sem poučeval 12 let, potem pa je prišla priložnost, da sem postal ravnatelj. Vedel sem, da imam dovolj znanja za opravljanje tega dela, zavedal pa sem se tudi, da znam dobro komunicirati z učenci, dijaki, zaposlenimi in s starši. Tam sem ravnateljaval 10 let, potem pa me je pot pripeljala do naše osnovne šole v Hočah. Tu sem spoznal nekoliko drugačno delo, čeprav tudi to delo temelji na dobri medsebojni komunikaciji in iskanju najboljših rešitev za vse, ki jo obiskujejo – otroci v vrtcu in učenci v šoli; seveda pa tudi v povezavi s starši, učitelji, vzgojitelji in lokalno skupnostjo. Vse skupaj je potrebno uskladiti in iskati najboljše rešitve, zato mislim, da mi je to delo pisano na kožo in se v tem znajdem.

- **Če se pogledamo v vašo preteklost, bi bilo zanimivo, če se spomnite kakšnega nepozabnega dogodka iz vaše osnovne šole.**

Teh dogodkov je bilo seveda veliko. Predvsem bi izpostavil, da nisem preveč maral šolske malice. Ni bilo tako, kot je danes, da če ti malica ne ustreza, jo pustiš. Takrat si moral jesti vse, saj so učiteljice vztrajale, da smo pojedli vso hrano, ki pa se je razlikovala od današnje; to so bile predvsem enolončnice, ki pa jih jaz nisem maral in sem se poskušal na različne načine izogniti malicanju. Učiteljice so to sprejele, saj že takrat nisem kazal znakov »podhranjenosti«. Spomnim se tudi, da sva s sošolcem bila izbrana, da greva na eno kmetijo po zelje za šolsko kuhinjo. Na poti, ki je do kmetije vodila mimo hiše mojega dedka, sva se ustavila in popila sok. Ker sem mu moral pokazati še vsa moja »skrivališča«, kjer se igramo, sva se dolgo zadržala, tako dolgo, da sva se vrnila v šolo šele v mraku in je učiteljico že zelo skrbelo. Da nisva več bila nikoli izbrana za takšno nalogo, mi verjetno ni treba govoriti.

- **Kot vsaka stvar ima tudi ravnateljstvo svoje prednosti in slabosti, s katerimi se srečujete. Katere bi izpostavili?**

Največja prednost je, da si vedno v stiku z mladimi, ker te ohranja mladega. To je prijetno poslanstvo, ki ga imamo. Tudi pogovori s starši so praviloma prijetni v iskanju najboljših rešitev za probleme, s katerimi prihajajo. Za ravnatelja ni običajnega delavnika, ampak si ravnatelj 24 ur na dan. To bi lahko bilo za koga moteče, ampak ko ugotoviš, da je to način življenja, ti postane življenjski izziv.

- **V tem poslu se srečujete tudi s problemi in težavami otrok, tega se zagotovo zavedate in predvidevamo, da imate torej radi otroke. Imate tudi svoje otroke?**

Zagotovo ima vsak dober učitelj rad otroke. Imeti rad pomeni, da vas razumemo, spremljamo in postavimo na pravo pot življenja, da razumemo vaša dejanja, vragolije, radoživost in vam tudi znamo postaviti meje. Mislim, da je to zelo pomembno. Ni lepšega, ko prideš v vrtec in otroci pritečejo k tebi, te objamejo in ti želijo vse pokazati, povedati ... Tako je tudi na nižji stopnji, na višji stopnji pa je odnos seveda že drugačen, vsekakor tudi prijeten. Tudi sam imam hčer, ki je v pedagoških vodah.

- **Ker sva radovedni, naju zanima, kako poteka vaš običajni delovni dan v šoli.**

Sem človek, ki zelo rad hitro vstaja in sem po navadi v šoli pred sedmo uro. Zdi se mi, da v jutranjih urah lahko največ postorim. Takrat se lotim raznih birokratskih zadev, potem pridejo na vrsto različni sestanki, pogovori, dogovori in spremljava pouka. Vse to se dogaja v času poteka pedagoškega procesa v šoli oziroma vrtcu, potem še razni sestanki z zaposlenimi, ki se lahko zavlečejo tudi v pozni popoldanski čas, ali pa nas čakajo druge obveznosti, konference, govornice ure, proslave, sestanki. Lahko rečem, da je dan razgiban od ranega jutra do poznega popoldneva. Ker pa mi tehnika omogoča, da ostanem v stiku s službo tudi doma, v večernih urah še vedno pogledam elektronsko pošto in če je kaj nujnega, tudi odgovorim.

- **S čim pa se ukvarjate v svojem prostem času?**

Prostega časa ni ravno veliko, ko pa je, si ga rad vzamem za druženje z svojimi najdražjimi. Z ženo veliko hodiva, kljub težavam s kolkom rad zahajam tudi v slovenske gore. Na televiziji rad spremljam različne športe, predvsem nogomet. Včasih sem bil kot funkcionar aktiven v nogometu, odkar sem v Hočah, pa zelo rad spremljam in navijam za odbojarske ekipe v našem kraju, kjer je odbojka šport številka ena.

- **Kakšni pa so vaši cilji in zamisli za boljšo prihodnost naše šole?**

Učencem še naprej omogočati čim boljše pogoje za šolsko delo, jim zagotavljati najboljše učitelje, ki bodo z modernimi oblikami in metodami dela ustvarjali dovolj dobre temelje za nadaljnje izobraževanje, zagotavljati čim boljše materialne pogoje, ustrezne prostore, tukaj mislim predvsem na večjo kuhinjo in jedilnico. Prioriteta bo pa še naprej ostala ohranjanje in razvijanje prijetnih in zdravih medsebojnih odnosov. Samo v pozitivno naravnem okolju je lahko vsak posameznik na vseh področjih uspešen. Vem, da nam bo to uspevalo še naprej.

- Hvala za ta pogovor, želiva vam uspešno delo še naprej.

Sara Sobočan in Lucija Adam, 8. a

Intervju z Žigo in Luko

Uspešna plesalca, dobra učenca, pomagata pri dramskem krožku in drugih dogodkih v šoli
- to sta naša sošolca Luka Oblak in Žiga Petrovič.

1. Najbrž kot otroka še nista veliko razmišljala o tem, kaj želita postati. Kdaj se je začela vajina plesna kariera?

Žiga: Vse se je začelo v 5. razredu, pri enajstih letih. Že kot majhen sem rad plesal in najbolj sem se našel v plesu. Pri odločitvi, da začnem trenirati, me je najbolj vzpodbujal prijatelj.

Luka: Pri dveh letih sem začel plesati in se udeleževati tekmovanj. Sedaj že razmišljam o vpisu na umetniško gimnazijo v Ljubljani, nato pa o akademiji za sodobni ples v Londonu. Pri tem me najbolj podpirajo starši.

2. Verjamem, da sta zelo uspešna. katerih tekmovanj se udeležujeta?

Žiga: Morda bi lahko rekli, da pri plesu ni toliko tekmovanj in se bolj udeležujemo raznih festivalov, imamo dobrodelne nastope, seveda pa tudi kakšno državno tekmovanje – pogosto v tujini – kjer se prej udeležimo kvalifikacij.

Luka: Tudi jaz se udeležujem kvalifikacij za državno tekmovanje opus 1 in prejel sem že zlato priznanje leta 2017. S tem sem se uvrstil na mednarodno tekmovanje in dobil posebno nagrado. Na to sem zelo ponosen.

3. Plešeta različne plesne. Kaj vaju je privedlo do enega in kaj do drugega?

Žiga: Za hip-hop me je navdušila televizijska oddaja Slovenija ima talent.

Luka: Mene pa je navdušila mamina najboljša prijateljica, ki je moja sedanja učiteljica ter mentorica na tekmovanjih.

4. Kolikokrat na teden pa trenirate in koliko časa? Kakšni so treningi? So zelo naporni?

Žiga: Treningi so zelo naporni, imamo pa jih 4 ali 5-krat na teden po uro in pol. Vendar pa ob tem uživam in se počutim dobro.

Luka: Tudi naši treningi so naporni, še posebej kondicijski. Treninge imamo dvakrat na teden po 2 uri, v času tekmovanj pa vsak dan, tudi v soboto in nedeljo.

5. Kot vidim je vajin urnik poln. Imata sploh še kaj prostega časa? Kaj takrat najraje počneta?

Žiga: Mislim, da imam kar dosti prostega časa, ki ga dobro izkoristim in se takrat spočijem. Počnem različne stvari: preživljam čas s prijatelji, gledam filme, včasih pa prelistam tudi kakšno šolsko knjigo.

Luka: Meni pa se zdi, da imam premalo prostega časa, ker se večino časa učim. Seveda pa sem tudi kdaj zunaj s prijatelji, da se skupaj zabavamo.

Lucija Adam, Sara Sobočan, 8. a

Intervju z Lano

Talentrana golfistka Lana Malek je ena najboljših mladih golfistk v Sloveniji. Je zelo ambiciozna, saj v prihodnosti upa na še boljše rezultate.

- V mnogih stvareh si odlična. Kakšen je ključ do tvojega uspeha?

Ključ do uspeha je ogromno treninga, priprave in veliko turnirjev, na katere se sčasoma navadiš.

- Tako kot v šoli si odlična tudi v golfu. Kako si sploh izvedela za ta šport in zakaj si se odločila, da boš golf tudi trenirala?

Vse se je začelo, ko smo bili s starši na počitnicah v Avstriji. Igrala sem igrice, ki so bile dolgočasne, zato sem poskusila z igro golfa. Ta šport sta igrala tudi moja starša, z igro pa je poskusila tudi moja sestra. Šport se mi je zdel zanimiv in mi je bil všeč, zato je bil 4 leta moj hobi, nato pa sem začela resno trenirati.

- **Zakaj se nisi odločila za kak drug šport?**

Preden sem začela trenirati golf, sem se ukvarjala s plesom in jahanjem, a sem oboje opustila, saj je bilo vsega preveč in nisem imela časa za vse. Golf sem izbrala, ker mi je bil izmed vsega najbolj všeč.

- **Imaš kakšne načrte za prihodnost?**

Letošnja največja želja mi je priti na Evjan turnir. To je turnir v Franciji, na katerega sta sprejeti dve golfistki v kategoriji U14. Želim si priti tja ter spoznati nekaj profesionalnih golfistk ter od njih dobiti kak dober nasvet. To je moja največja želja!

- **Vem, da rada potuješ. Ti je kateri kraj se posebej všeč?**

Eden izmed posebnih krajev zame je Belek v Turčiji, kjer imam pozimi priprave. Še posebej so mi všeč igrišča golf kluba Carya.

- **Vem, da rada bereš, saj si bila ena izmed naj bralcev šole. Katera knjiga ti je najbolj všeč?**

Običajno berem med poletnimi počitnicami, ko imam več časa. Najraje pa imam detektivke in knjige Percy Jackson in Harry Potter.

- **Kako preživljaš svoj prosti čas?**

V svojem prostem času grem rada na sprehod s psom, preberem kakšno knjigo, jaham, poslušam glasbo in plešem.

Lanini rezultati 2017/2018:

- GC Trnovo: 7. mesto,
- GC Murau-Kreischberg: 5. mesto,
- GC Radenci: 5. mesto,
- v svojem klubu v Avstriji (GC Gut Murstätten) je osvojila naslov klubske prvakinja v kategoriji U14,
- GC Trnovo: 3. mesto,
- GC Ptuj: 2. mesto,
- GC Kaskada: s slovensko reprezentanco U16 se je udeležila štiridnevnega tekmovanja EOHT (European Olympic Hopes Trophy), kjer je v zelo močni mednarodni konkurenci osvojila v posamični tekmi 11. mesto ter v ekipnem tekmovanju končno 4. mesto,
- GC Livada: kot najmlajša udeleženka je

nastopila na SILAC 2018 (Slovenian International Ladies Championships),

- GC Otočec: na trodnevem mednarodnem turnirju serije SloAm Tour je v kategoriji U14 osvojila 1. mesto,

- Jacques Lemans GC Sv. Veit: na trodnevem mednarodnem turnirju serije AJGT je v kategoriji U14 osvojila 1. mesto, ki si ga je po zelo izenačeni borbi skozi vse tri dni priborila šele v playoffu na 1. dodatni luknji. To je za Lano tudi prva zmaga na večjih turnirjih v tujini.

Eva Božič, 8. b

Eko kotiček

EKO dan ni zaman

V soboto, 7.4.2018, je na naši šoli potekal prav zanimiv dan – Ekodan ni zaman.

Učenci 8. razredov: Vid Gomaz, Žan Belec, Brina Vrbanič in Naja Divjak smo se s pomočjo učitelja Aleša Tuša in učiteljice Maje Debeljak lotili izdelave prav zanimive visoke Eko grede iz lesenih palet.

Vse skupaj je potekalo tako, da smo si najprej pripravili palete, jih deloma razstavili, razžagali določene dele lesa in jih nato po navodilih učitelja pričeli smiselno sestavljati v obliko visoke grede. Načrt za visoko gredo smo si z učiteljem in učiteljico pripravili že pred samo izvedbo. Lesene dele smo nato pred samimi začetkom sestavljanja končne oblike zbrusili, pogladili, zvtali luknje za vijake in jih z vijaki pritrdili v trden sestav. Med našim naporom, zanimivim in aktivnim delom so nas tudi posneli za televizijo. Nekatere postopke smo za snemalce morali celo ponoviti. Bilo je zelo zanimivo, vendar smo komaj čakali, da so snemalci odšli in akcija je tekla naprej.

Učitelj Tuš je dobil idejo, da bi zapolnili luknje na deskah z lepilom, da bi vse skupaj lepše zgledalo. Nato smo gredo s skupnimi močmi še pobarvali in dodatno zaščitili pred zobom časa in vremenskimi vplivi. Zelo hitro smo končali zaradi spodbud učiteljice Maje Debeljak, ki nam je s pomočjo učitelja Aleša Tuša tudi pomagala dokončati gredo v kratkem času.

Za prihodnje šolsko leto nas čaka še en pomemben del, in sicer priprava grede na zasaditev, izdelava tablic za posamezne rastlinice ter sajenje. Upamo tudi, da nam bo katera od okoliških vrtnarij ali Botanični vrt radodarno priskočil na pomoč in nam poklonil kakšno rastlinico za zasaditev. Prepričani smo, da bo končni izdelek zagotovo občudovanja vreden.

Brina Vrbanič, 8.c

Mentorica: Maja Debeljak

Pozdravljeni, eko prijatelji!

V soboto, 7. 4. 2018, smo na centralni in podružnični šoli Reka imeli delovni dan. Ta dan je potekal ob raznolikih dejavnostih. Vse aktivnosti so bile uspešno izvedene.

V veliki telovadnici smo prisluhnili predavanju profesorice Ane Marije Žnidarič z naslovom Odpadna hrana. To je tema, ki je aktualna in jo bomo morali čedalje bolj vključevati v naš vsakdan.

Učenci na razredi stopnji so izdelovali izdelke iz različnih odpadnih materialov na temo »didaktične igre«. Ko so preizkusili igre sami v razredu, so se preizkusili še v igrah drugih razredov. Učenci višjih razredov pa so izdelovali različne zanimive izdelke.

Nekaj učencev je pod mentorstvom učiteljev Aleša Tuša in Maje Debeljak izdelalo visoko gredo.

Obe šoli sta opravili krajšo čistilno akcijo v svoji okolici v sklopu občinske čistilne akcije EKODAN NI ZAMAN.

Ta dan smo tudi spodbujali zbiranje plastenk za okoljsko humanitarno akcijo *Jaz, ti, mi za Slovenijo*. Denar, zbran od plastenk, bo namenjen nakupu ultrazvoka za bolnišnico v Murski Soboti.

Zahvaljujemo se tudi Občini Hoče-Slivnica za dobro sodelovanje z upanjem, da tudi prihodnje leto stopimo skupaj in očistimo okolico.

Lepo vas pozdravljam v upanju, da bosta naša okolica in planet še naprej čista.

Maja Petrović Kos, eko koordinatorica

3.c

Dogodki, zanimivosti

Postali smo prvošolci

Jaz sem bila zelo vesela, ko so nas četrtošolci pričakali in nas pospremili do 1. razreda. (Urška)

Jaz sem bil žalosten, ko sem izgubil nekatere svoje prijatelje, ki so šli v Hoče. Vesel pa sem, ker so nekateri ostali v mojem razredu. (Jani)

Vesel sem bil, da sem dobil nove prijatelje. (Tim)

Za 120. obletnico šole smo nastopali. Čez nekaj mesecev so zaprli stari vhod in naredili novega. Delajo nam nove garderobe. (Erin)

Kadar gremo na pohod, se prvošolci držimo za roke s četrtošolci, zaradi varnosti. Lahko se mirno pogovarjamo in ne divjamo.

1. c

Ekskurzija v božični Gradec

V mesecu decembru smo bili na učni ekskurziji v Gradcu. Najprej smo se z zobato železnico povzpeli na grajski grič Schlossberg in si ogledali čudovit razgled mesta. Na poti v središče mesta smo videli Otok na Muri, Hišo umetnosti, ki zglada kot dihalni organ in jo ponoči osvetljujejo led lučke, napeljane po stavbi. Pot nas je peljala do osrednjega trga z mestno hišo, ostale znamenitosti pa smo si ogledali z vožnjo na božičnem vlakcu. Učenci smo imeli tudi nekaj prostega časa, ki smo se ga tudi najbolj veselili. Sprehajali smo se med stojnicami, jedli vroče, dišeče vafle

in kupovali spominke. Ta čas je bil predvsem namenjen druženju med nami in mislim, da smo ga odlično izkoristili in se imeli zelooo fajn. Nato smo si ogledali veličastne ledene jasli, se sprehodili še do mestne atrakcije Glockenspiel – igre zvonov ter odšli še po zadnje nakupe v trgovinico z božičnimi darilci. Počasi smo se polni božičnih vtisov odpravili na mesto, kjer nas je čakal avtobus in nas odpeljal nazaj k šoli.

Besedilo: Zoja Vočanec, 8.c

Razglednica: Nika Lajmsner, Nika Bedenik, Melanie in Elena Jurko, 7.a

Mentorica: Maja Debeljak

Kdo bo hitrejši?

V sredo, 24. marca 2018, smo imeli zimski športni dan na Arehu, v Rušah, v Ledni dvorani ali pa kar v Hočah. Učenci smo imeli možnost izbrati med smučanjem, plavanjem, pohodom ali drsanjem.

Osebnost najraje smučam, tako da sem šla skupaj s sošolci na Areh. Že takoj po prihodu smo malicali, nato pa se po hitrem postopku preobuli v pancerce in se odpravili na smučišče. »Kako lepo je spet stati na smučeh,« smo vzdihovali. Razdelili smo se v tri skupine in se podali na sneg. Čudovito smo se zabavali in se kdaj tudi nasmejali, ko se je Luka nalašč prevrnil v sneg. Na sedežnici smo komentirali svoje smučanje in mahali prijateljem pod nami. Seveda smo imeli tudi čas za čaj in takrat smo se okrepčali za še zadnjo vožnjo. Ob koncu smo bili že tako utrujeni, da smo se skozi gozd odpeljali nazaj do avtobusa, s katerim smo se vrnili v šolo.

Vsi smo preživeli enkratni dan in zagotovo bomo šli tudi naslednje leto smučat.

Sara Sobočan, 8. a

Obisk v VDC Sonček

V sredo smo pojedli malico in se odpravili v VDC Sonček. Že na prvi pogled sem videl, da so tamkajšnji stanovalci drugačni od nas. Prilagodil sem se in videl, da so prijazni, pametni in imeli so smisel do otrok.

Najprej sem izdelal magnetek v obliki fantka. V tisti sobi sta bila samo dva, ki sta lahko hodila, oba sta navijala za NK Maribor. Malo smo se pošalili in že smo morali naprej. V naslednji sobi smo izdelovali magnetke z božičnim motivom. Izdelal sem glavo Božička. Inštruktorji niso imeli smisla za humor, ampak so bili zelo prijazni. Moje zadnje delo pa so bili škratki in pujski iz gline. V tisti sobi je bil en zaposlen, ki je bil gibalno oviran, toda izdelal je zelo lepe umetne venčke. Drugi zaposleni je bil mojster izdelave iz gline, njegovi izdelki so me kar potegnili vase.

Na koncu smo si lahko kupili njihove izdelke. Kupil sem si okraske za novoletno smrečico. Bili so mi zelo všeč, saj so bili izdelani ročno. Naučil sem se, da so varovanci v VDC Sonček navzven res drugačni, ampak navznoter isti kot mi.

Nejc Glodež, 5. c

OB DNEVU ZEMLJE

Naše želje Zemlji za rojstni dan:

- da bi naš planet ostal čist,
- da ljudje nehajo metati smeti v morje,
- da je ne bi več onesnaževali,
- da bi bile ribice vesele, ker v morju ne bi bilo več plastičnih vrečk,
- da ko dobimo na krožnik ribo, v njej ne bi bilo plastike,
- da smeti ne bi metali po tleh, ampak v koš,
- da ne bi sekali dreves,
- da Zemlja ostane čista,
- da bi se ljudje zavedali, da če bomo onesnaževali planet, bomo vsi umrli,
- da bi bila narava vesela, cvetoča, dišeča.

To so želje učencev 1. c razreda.

Obisk letališča

Vsi trije drugi razredi smo šli na letališče Edvarda Rusjana. Tam smo si ogledali, kako nas pregledajo, preden vstopimo v letališko čakalnico. Ogledali smo si še gasilsko reševalni center, največje vozilo v njem je stalo 500 000 evrov. Ker sem bil na letališču prvič, mi je bilo zanimivo. *Aljoša Rafolt, 2. C*

Z učenci našega razreda smo odšli na letališče. Po nas je prišel avtobus. Ko smo prišli na letališče, smo se razdelili. Pogledali smo si gasilski avtomobil in letala. Potem smo pomalicali. Zadnji trenutek smo ujeli, da smo lahko pogledali letalo, kako bo pristalo. Nato smo se vrnili v šolo. Ta dan mi je bil zelo všeč. *Una Mladenović, 2. C*

Na začetku smo se peljali z avtobusom. Najprej smo si ogledali letala in celo letališče. Po ogledu smo že bili lačni. Ko smo pojedli, smo šli gledat letalo, ki pristaja. *Zala Lubanjšek, 2. C*

Pravljična ura z Vesno Radovanovič

Branje za Prežihovo bralno značko smo letos z učenci od 1. do 4. razreda zaključili pravljичno.

Dekleta iz 4.a – Gala, Tia, Ana, Lina, Lilit, Nika Š. in Nika Ž. so pripravile kratko igro o petelinčku in sraki in izpeljale nauk, kako pomembno je, da nekoga ne obdolžimo po krivem in da potrebujemo prijatelje, da se z njimi lahko igramo, pogovarjamo in družimo.

Gala in Lina sta naredili uvod v prireditev in napovedali gostjo, knjižničarko, pravljíčarko in pisateljico go. Vesno Radovanovič. Sama pravi, da pripoveduje ne samo najmlajšim,

ampak tudi starejšim otrokom, mladostnikom in odraslim, da nastopa po celotni Sloveniji in v zamejstvu, da pogosto pripoveduje v prekmurščini in da jo povsod razumejo. Nam je tokrat pripovedovala v knjižni slovenščini, da smo ji lahko nemoteno sledili v pravljčni svet.

Prva pravljica o dedku in babici, ki sta se venomer prepirala zaradi petelina in kokoši, je bila prekmurska ljudska. Dedek je imel svojega petelina, babica svojo putko. Putka je nesla jajca, petelin pa naj bi bil nekoristen, zato je odšel v svet. Čez čas je domov prinesel kup cekinov, ki mu jih je izročil zlobni grof, saj je petelinček nad njega poslal roj čebel. Kdo je sedaj bolj koristen: kokoš in njena jajca ali petelinček s kopico cekinov? Babica ni vedela, kaj bi in je odšla v svet. Bog vedi, če se je kdaj vrnila, saj v knjigi o tem nič ne piše. Najpomembnejše v tej pravljici pa je bilo, da je petelin vsakič, ko je hotel ponagajati grofu, glasno zakikirikal in naši učenci so mu pri tem z veseljem pomagali 😊

Naslednja pravljica je bila gostjina avtorska pravljica o petelinčku, ki mu je naenkrat pošel glas, kokoši pa so se morale zbudati same. Tako vendar ni moglo več biti, zato ga je mama odpeljala k zdravniku. Grgrati bo moral žajbljev čaj, zvečer pa mu bo mama pripravila karamelno žajbljevo mleko. Ste že kdaj poskusili grgrati žajbljev čaj? Potem veste, da tega petelinček ni bil prav nič vesel. A nekega jutra, ko je ponovno poskusil zakikirikati, je bilo vse kot prej.

Pravljico o zvezdici je avtorica posvetila svoji hčerki. Tudi otrokom je bila zelo ljuba. Nastala je popolna tišina, ko je Zvezdica, cirkuška deklica, omahnila v globino in obležala nezavestna. Bila je visoko pod stropom cirkuškega šotora in preizkušala svoje spretnosti na vrvi, ko jo je sunek vetra zamajal in ... V bolnišnici so ji rekli, da nikoli več ne bo mogla biti vrvohodka, vendar s pogumom in upanjem se je vrnila v cirkus in postala prava ZVEZDA.

Avtorica je napisala že več slikanic. Trenutno nastaja serija knjig o petelinčku (Petelinček, Petelinček in sraka, Petelinček se zaljubi, Petelinček in kraljevska ptica). Zaupala nam je, da Kristina Krhin že ilustrira novo slikanico o petelinčku, vendar pa, ker je rahlo vraževerna, nam naslova ne bo zaupala.

Pred tem je nastajala serija o prevoznih sredstvih (Puhačka, Rožnati avtobus, Dedkovo kolo, Mavrični balon). Nekoč je kot knjižničarka dobila nalogo, da v tednu mobilnosti otrokom prebere pravljico o avtobusu. A lej ga šmenta, v knjižnici ni bilo nobene o avtobusu. Naj si jo izmisli? Kako? Saj ni pisateljica? In tako je postala pisateljica. Sama si je izmislila zgodbo o rožnatem avtobusu. Založnik Jože Gomboc iz založbe Ajda pa jo je spodbujal, naj napiše še kakšno o prevoznih sredstvih.

Lepo smo se imeli ob pripovedovanju ge. Vesne Radovanovič ter se ji na koncu zahvalili s posebnim darilcem – knjigo z zgodbicami in ilustracijami prvošolcev pod mentorstvom učiteljice Olge Olas Kovač.

Zapisala: Lidija Mazgan, fotografirala: Maja Crnobrnja, plakat: Tara Perdija, 6. c, ilustracije: učenci krožka pod mentorstvom vzgojiteljice Brede Šetar, hišice: učenci 2. a pod mentorstvom učiteljice Suzane Brumec

Pogovor s pisateljem, pesnikom, dramatikom, scenaristom in vsestranskim umetnikom Ferijem Lainščkom

»...Neki deček in neka deklica sta bila danes pomladni dan in pomlad.« (F. Lainšček, Spomladanska)

Tako je uvodoma Luka zaključil pesem, ki sta jo recitirala Eva in Žiga ter skupaj s Saro nagovoril našega gosta, Ferija Lainščka:

1. Ali obstaja kaj takega, kar bi o sebi želeli podeliti z nami? Ali slišite, spoznate na predstavitvah v šolah kaj novega o sebi?

Gost je poudaril pomen zgodnjega otroštva, pomen ljubezni v družini in svobodnega odraščanja brez nekih prisilnih zahtev od otroka. Pravi, da je imel zelo lepo otroštvo, ko še ni bilo elektrike in s tem posledično povezano ne radia in televizije, kaj šele telefona in računalnika. Zato so se v družini veliko pogovarjali, si pripovedovali in se preprosto imeli radi.

2. Kdaj ste se prvič srečali s knjigami? Kdo Vas je zanje tako navdušil? Je bil postati pisatelj Vaš sanjski poklic? Kaj ste si želeli postati kot otrok?

Zelo veliko sta mu pripovedovala starša, in sicer zgodbe iz vsakdanjega življenja. To je pustilo poseben pečat na njem in ga navdušilo za pisateljevanje.

Ko so pri sosedovih prvič poslušali radio, so mu domači govorili, da je v radiu nek majhen človeček, ki govori in tako si je tudi on zaželel, da bi bil ta majhen človeček v radiu.

3. Na katero vaše delo ste najbolj ponosni in zakaj?

Najbolj je ponosen na svoja dva otroka, hčerko Kajo, ki je postala gradbeni inženir in projektira sterilne stavbe (npr. lekarne), kjer ne sme biti bakterij in virusov, ter na sina, ki je glasbenik – izvajalec in predvajalec elektronske glasbe. Z ženo sta ustvarila ljubeče okolje za družino in s svobodno vzgojo ustvarila prav to, kar sta si želela in na kar sta danes zelo ponosna.

4. Kaj pa počnete, kadar ne pišete knjig? Vam sploh ostane kaj prostega časa? Kako ga preživite?

Ja, pisateljevanje res nima delovnega časa od 6. do 14. ure ali kakorkoli že, tako da včasih dela cel dan, včasih le del dneva, glede na navdih za pisanje, glede na povabila, glede na različne aktivnosti, ki jih kot vsestranski umetnik pač ima. Sicer pa imajo kužka, s katerim zelo rad odide na sprehod.

5. Pogosta tema vašega ustvarjanja bi lahko rekli je ljubezen.

Nam lahko zaupate kdaj ste se vi prvič zaljubili in ali ste dekletu poklonili tudi kakšen verz?

Prvič se je naš gost zaljubil v 1. razredu v eno izmed dvojčic iz 2. razreda, ki sta si bili sicer podobni kot jajce jajcu, vendar on je vedel, v katero je zaljubljen. Da bi ji izkazal svojo ljubezen, je mami vzel eno od razglednic, narisal dve črti in nanjo z nekaj besedami napisal, da jo ima rad. Razglednico je dal v njeno torbo, ker še ni vedel, da je potrebno nanjo prilepiti znamko in jo odposlati po pošti. Žal je bila torba od njene sestre dvojčice in tako je prišlo do nesporazuma. Ta dvojčica ga je zatožila mami in tako je prišlo vse do njegovih staršev in ... Pravi, da je bila to njegova prva pesem, ki jo je napisal. Ko se je zaljubil naslednjič, je bil v 6. razredu. Pravi, da je to ravno pravi čas, da se zaljubiš, kajti to je bila ljubezen njegovega življenja. Kasneje je namreč prav ta deklica postala njegova žena, s katero imata dva otroka in še danes živita skupaj. S tem si je prislužil en velik aplavz vseh nas poslušalcev, ker se nam je zdelo prav sanjsko.

6. Zanima naju, kaj pišete raje - poezijo ali prozna dela? Kako se odločite, da nastane eno ali drugo?

Besedila prihajajo na dan po navdihu. Avtor se ne odloči o tem, kakšno zvrst bo napisal, ampak zapiše to, kar se rodi v njem, njegova občutja.

Učenci so med drugim spoznali, da je lahko sobivanje s cigani (kot jih sam naziva), za nekoga pomenilo prijetno izkušnjo v otroštvu. Cigani so namreč živeli v avtorjevi neposredni bližini in njihov razgiban, svoboden in svojstven način življenja ter njihova glasba je avtorja kar vabila v njihovo sredino.

Učencem je povedal zgodbo, kako je dobil novo torbo, na katero je bil neznansko ponosen, pa čeprav je bila takšna, ki so jo imel vsi ostali. Da bi ostalim pokazal, da je to posebna torba, je naredil preizkus in jo pred drugimi namočil v lužo in pri tem poudaril, da njegova torba pač ne prepušča vode. Kaj mislite? Torba je bila mokra ne samo zunaj temveč tudi znotraj in seveda vse, kar je bilo v njej. Da ne bi bil kriv, je preložil krivdo na dobrega prijatelja, romskega dečka. Mama je takoj odšla do njegovega očeta in ta ga je s pasom pošteno natepel. Nekoč je tega romskega dečka vprašal, zakaj ni povedal resnice, da ni bil on kriv za to. Ta pa mu je rekel: »Si pa res neumen! Jaz bi bil tako in tako tepen, potem pa bi bil še tudi ti!«

Na prireditvi so nastopili z recitali Marsela in Jan iz 6. razreda ter Eva in Žiga iz 8. razreda; Julija pa je zapela pesem Ne bodi kot drugi.

Na koncu sta naša voditelja skupaj z gostom podelila še 12 knjižnih nagrad naj bralcem in naj bralkam tega leta. Knjižne nagrade za dodatno branje in za naziv naj bralec in naj bralka so prejeli: Monja, Kaja, Anej, Jaka, Tara in Elena iz 6. razreda; Melanie, Nuša, Ema, Eva iz 7. razreda; Sara in Lana iz 8. razreda. Čestitamo!

Ob slovesu smo se našemu gostu, Feriju Lainščku, prav prisrčno zahvalili in mu za spomin izročili srček iz naše šole (uokvirjeno grafiko naše učenke, ki je nastala pod mentorstvom likovnega pedagoga Albina Lorberja).

Zapisa: Lidija Mazgan

Fotografije: Maja Crnobrnja

Glasbena scena

Tudi letošnje šolsko leto je bilo na glasbenem področju zelo bogato. Že v septembru je mladinski pevski zbor nastopil na prireditvi ob občinskem prazniku. V prazničnem decembru smo izvedli že tradicionalni novoletni koncert, kjer so se uspešno predstavili vsi šolski pevski zbori, glasbeni krožek in mladi glasbeniki naše šole. Mesec kasneje je učenca naše šole presenetil Soki, ki nas je z akcijo 20 za 20 obdaril z glasbenimi inštrumenti. Dobili smo komplet bobnov in cajon, g. župan pa nas je razveselil še z akustično kitaro. Zelo smo bili veseli in to je marsikaterega učenca vzpodbudilo k vpisu v glasbeno šolo. V februarju je mladinski zbor sodeloval na občinski proslavi ob kulturnem prazniku. Marca je otroški zbor zastopal našo šolo na območni reviji pevskih zborov Mladina poje, kjer so prelepo

zapeli naši najmlajši pevci. Končno je prišel april, na katerega smo pevke in pevci mladinskega zbora nestrpno čakali, saj so z njim prišle tudi priprave, katerih smo se že vsi veselili. Poleg petja smo se zaposlili z igranjem družabnih iger ali odbojke in raziskovanjem okolice Zidanškovega doma. Najbolj pa se vedno veselimo posebnega večera Hočka šola ima talent, kjer prikažemo svoje skrivne talente in interese. Pripravljali smo se tudi na revijo mladinskih pevskih zborov Mladina poje, katere smo se v mesecu maju udeležili in uspešno odpeli pesmi. Naša šola se lahko pohvali tudi z uspešnimi mladimi glasbeniki, ki dosegajo lepe uspehe na različnih državnih in mednarodnih tekmovanjih. Še posebej lahko izpostavimo dobitnike zlatih in srebrnih priznanj na državnih tekmovanjih: Alino Tajhman (violina), Vita Bejata Krajnca (violina), Monjo Kobler (harfa), Blaža Juga (harmonika). Zelo uspešna pa sta tudi naša baletnika Žan Alimanović in Pia Beranič. Žan prejema najvišja priznanja na mednarodnih tekmovanjih.

Vsem našim umetnikom želimo veliko uspehov na njihovi poti.

Lucija Adam

Nova pridobitev v Osnovni šoli Dušana Flisa Hoče

V četrtek, 12. 4. 2018, so se učenci in učitelji razveselili otvoritve novega prostora v šoli, ki je namenjen gibanju, zato ga imenujemo GIBALNICA.

Prostor smo opremili s pomočjo dobrodelnega združenja Koraki za korakce, ki je že v lanskem letu organiziralo pohod v Mestnem parku v Mariboru. Udeležilo se ga je veliko otrok iz vrtca ter učencev in njihovih staršev. Sodelovali smo tudi zaposleni iz šole in vrtca. S plačilom startnine smo vsi udeleženci prispevali za nakup opreme za Gibalnico. Velik del sredstev pa je s pomočjo donatorjev še dodatno zbralo Združenje Koraki za korakce. Pri tem je sodeloval tudi Šolski sklad, ki je prispeval del sredstev za nakup opreme.

Zakaj gibanje?

Že majhen otrok spoznava svoje telo in prostor okoli sebe s pomočjo gibanja in tudi v času svojega razvoja vsi potrebujemo gibanje. V naši gibalnici je kar nekaj pripomočkov, ki bodo pomagali pri razvijanju in vzdrževanju gibalnih spretnosti, kot so ravnotežje, koordinacija, gibljivost, moč in hitrost. Ob tem se bomo tudi sproščali in krepili različne zaznavne

sposobnosti. In ne nazadnje je to tudi prostor za umirjanje in vzpodbujanje socialnih spretnosti.

Veseli smo, da imamo prostor, ki pomeni dodano vrednost k vzgojno-izobraževalnemu delu v šoli in hvala vsem, ki ste nam to omogočili.

Koordinatorica projekta: Edita Belak

Projekt vezi radosti v vrtcu in šoli

V torek, 17.4., smo v vrtcu izvedli 4. projekt VEZI RADOSTI. Z namenom, da bi omogočili otrokom iz vrtca in učencem v šoli občutenje radosti ob igri vlog, preko katere bodo za en dan zamenjali vloge in utrdili prijateljske vezi, smo osnovali omenjeni projekt in ga poimenovali VEZI RADOSTI.

Učenci prvega razreda so bivali v vrtcu. Radost se je znova vrniti v prostore vrtca, se igrati z »že znanimi« igracami, predvsem pa je radost srečati vzgojiteljice in mlajše otroke, s katerimi so preživeli kar nekaj časa. Predšolski otroci z navdušenjem zrejo v šolo in izkušnja, da bodo lahko en dan »že učenci«, prinaša veliko radosti.

Lep pomladni dan se je obetal, ko so se ob 8.30 otroci iz vrtca skupin Pikapolonice in Muce podali v šolo, kjer so jih sprejele učiteljice 1. a in 1. b razreda. Učiteljice so predale svoje učence vzgojiteljicam, ki so jih peljale v vrtec. V istem času so se otroci vrtca Rogoza zapeljali z avtobusom do podružnične šole Reka, kjer jih je sprejela učiteljica 1. c razreda. Vzgojiteljici je predala svoje učence, ki jih je peljala v vrtec Rogoza.

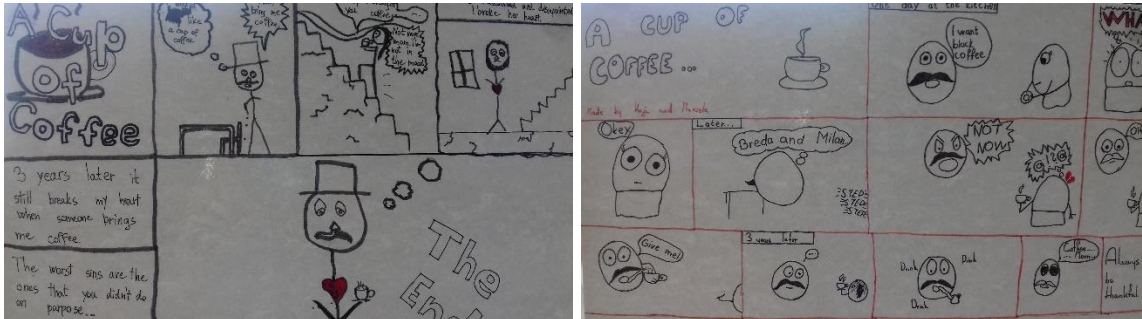
Otroci in učenci so v času dveh ur ustvarjali, se igrali, predvsem pa nabirali nove vtise. Vrtčevskim otrokom je bila šola zelo všeč. Povedali so, da komaj čakajo, da gredo v šolo. Učencem iz šole je bilo v vrtcu najbolj všeč, da so se lahko znova igrali z igračami in spoznavali nova zunanja igrala.

Ob 10.30 so se zbrali otroci in učenci vrtca in šole Hoče v večnamenski športni dvorani Hoče, učenci podružnične šole Reka in otroci vrtca Rogoza pa na igrišču vrtca Rogoza. Sledilo je skupno druženje in zabavne igre na vadbenih postajah. Začeli smo pomladno razpoloženi, polni pričakovanj in ob 12.00 končali s širokim nasmehom na obrazu, saj je bil za nami še en dan, poln novih, zanimivih in radostnih doživetij.

Koordinatorica projekta in svetovalna delavka vrtca: Jasna Bohneč

Noč branja

Nadarjeni učenci OŠ Hoče in OŠ Miklavž smo se tako kot lani tudi letos zbrali, tokrat v šoli OŠ Dušana Flisa Hoče. Vse je začelo potekati v petek, 13. 4. 2018, ob 18. uri. Najprej smo svoje stvari in spalne vreče odložili v učilnice in si namestili spalne vreče in blazine, kjer smo spali. Nato smo sedli v krog in spoznavali drug drugega ter se na kratko predstavili. Pozdravile so nas učiteljice in gospod ravnatelj, Alojz Velički.

Sledile so delavnice. Razvrstili smo se v različne skupine k različnim učiteljem. Jaz in sošolka sva odšli v skupino učiteljice Nataše Nikolič. Pri učiteljici smo izdelovali stripe po zgodbi iz kratkega odlomka iz knjige Skodelica kave, avtorja Ivana Cankarja.

Po večerji smo v skupinah začeli iskati skriti zaklad. Nato smo imeli malo telovadbe z učiteljico Mojco Kolarič, kjer smo se večina kar namučili in malo »zašvicali«. Vmes smo se izkusili na dveh lahkih poligonih, sestavljali pesem, reševali premetanko in na koncu našli zaklad. To so bili knjižni označevalci v obliki Cankarjevih brk. Spat smo odšli ob dveh zjutraj, vendar smo lahko od enih do dveh brali v svoji spalni vreči ob nočni lučki. Zjutraj smo se po zajtrku igrali še par zabavnih iger v telovadnici. Po tem smo pospravili blazine in odšli domov. Na noči branja mi je bilo najbolj všeč iskanje skritega zaklada, saj je bilo zanimivo in smo mogli tudi malo razmišljati. Všeč mi je bilo tudi nočno branje v spalnih vrečah, kjer sem imela končno čas zase in za umiritev.

Škoda, da se še drugo leto ne bom mogla udeležiti noči branja, saj mi je to najbolj zabaven dan, ki ga organizirajo za nadarjene učence. Priporočam ga vsem otrokom, ki se za ta dan lahko odločijo.

Zala Meglič, 7.b

Dobrodelna akcija Pomagajmo ljudem v stiski

Učenci 9. b razreda smo s skupnimi močmi organizirali dobrodelno akcijo POMAGAJMO LJUDEM V STISKI, kjer smo za Rdeči križ zbirali stara oblačila, obutev, šolske potrebščine, igrače.

Akcija je bila zelo uspešna, saj smo do sedaj napolnili zelo veliko škatel z oblačili, igračkami in obutvijo za ljudi v stiski.

Gal Fanedl, 9. b

Vsi prispevki bodo v celoti namenjeni Rdečemu križu oziroma ljudem v stiski.

Želel bi se zahvaliti vsem, ki ste mi pri izvedbi te akcije pomagali, še posebej Pii Beranič, Klei Marko, Danaji Šparakl, Žanu Alimanoviču, Zali Ekart in seveda tudi drugim ter vsem ostalim, ki ste pridno prinašali prispevke, saj bomo s temi donacijami zagotovo osrečili veliko družin, še posebej njihove otroke.

Koliko različnih okusov!

V sredo, 30. 5. 2018, smo se učenci nemščine in turistične vzgoje odpravili na izlet v sosednjo Avstrijo. Naša najbolj zaželena in dolgo pričakovana postojanka je bila čokoladnica Zotter, ena od destinacij pa tudi grad Riegersburg.

Izpred šole smo se odpeljali takoj po pouku in se med vožnjo sproščeno zabavali, tako da nam je čas hitro minil in kmalu smo prispeli pred čokoladnico. Tam smo si najprej ogledali kratek film o zgodovini čokoladnice, nato pa je vsak dobil svojo keramično žličko in podali smo se na raziskovalno pot po Zotterju. Nekateri so bili tam že prej in so nam znali povedati, kaj je sladko in kaj bolj grenko. Čokolade so bile različnih vrst, nekatere smo si lahko s pomočjo stroja sami narezali, druge so bile tekoče, poskusili pa smo tudi čokoladno kremo z različnimi sadnimi in drugimi dodatki. Poskusili smo veliko vsega, tako da nam je bilo na koncu čokolade dovolj za pol leta. Po ogledu smo kupili še kakšno čokolado ali pa keramično žličko. Po obisku čokoladnice smo se odpravili še v »užitni« živalski vrt čokoladnice Zotter in se spustili po toboganu.

Nato smo se z avtobusom odpeljali do gradu Riegersburg, ki stoji na manjšem hribu. Dosegli smo ga z dvema precej velikima gondolama, saj se nas je v eno gondolo lahko stisnila kar polovica avtobusa. Gradu si nismo ogledali od znotraj, saj bi nam to vzelo preveč časa. Zadržali smo se zunaj na igralih, se smejali in zabavali. Navzdol do avtobusa smo se sprehodili kar peš.

Tudi pot domov je minila hitro. Poslušali smo glasbo in skupaj peli. Kot bi mignil, smo bili pred šolo. Nekateri smo šli še iskat šolske torbe, se malo pogovarjali, nato pa se prijetno utrujeni odpravili proti domu.

Tako smo skupaj preživeli čudovito sladek čokoladni popoldan.

Sara Sobočan, 8. a

Mentorica: Maja Debeljak, učiteljica nemščine

Slikovni material: Maja Debeljak, učiteljica nemščine

Tekmovanja

Odlični uspehi naših učencev v šolskem letu 2017/18

Ob zaključku šolskega leta kot po navadi pregledamo, kako smo bili uspešni, tako pri rednem pouku kot pri obšolskih dejavnostih in seveda tekmovanjih. Hkrati pa je tudi priložnost, da predstavimo učenke in učence, ki so se na tekmovanjih v znanju iz različnih predmetnih področij ali interesnih dejavnosti izkazali z vsem svojim znanjem in spretnostjo.

V tem šolskem letu so učenci naše šole izkazovali znanje na šolskih, regijskih in državnih tekmovanjih in na njih dosegali odlične rezultate. Predstavljamo vam najvidnejše uspehe – srebrna ali zlata priznanja, ki so jih učenci dosegali na regijski/področni in državni ravni.

Tekmovalcem in mentorjem iskreno čestitamo za dosežene rezultate. Iskrena hvala tudi staršem in vsem, ki jim pri tem pomagata in jih spodbujata.

MATEMATIKA

Na državnem tekmovanju matematike so naši učenci dosegli odlične rezultate. Prejemniki **srebrnega priznanja** so:

- Vinci Oblak, 6.b (*mentorica: Sandra Potrč*),
- Jure Šalinovič, 7. a (*mentorica: Vlasta Bobovnik*),
- Daša Bejat Krajnc, 9. b (*mentorica: Sandra Potrč*),
- Urh Vrecl, 9. b (*mentorica: Sandra Potrč*).

Zlato priznanje je osvojil: Marko Šibila, 8. a (*mentorica: Vlasta Bobovnik*).

SLOVENŠČINA

Na področnem tekmovanju za Cankarjevo priznanje so sodelovali:

- Daša Bejat Krajnc, 9. b,
- Urh Vrecl, 9. b.

Oba učenca sta osvojila **srebrno priznanje**.

ANGLEŠČINA – 9. razred

Na regijskem tekmovanju iz angleškega jezika so sodelovali:

- Daša Bejat Krajnc, 9. b (*mentorica: Nataša Nikolič*),
- Timotej Frank, 9. b (*mentorica: Nataša Nikolič*),
- Lenart Potočnik, 9. a (*mentorica: Nataša Nikolič*).

Timotej in Lenart sta osvojila **bronasto priznanje**. Na državnem tekmovanju se je uvrstila Daša Bejat Krajnc, ki je osvojila **zlato priznanje**.

ANGLEŠČINA – 8. razred (*mentorica: Nataša Nikolič*)

Na državnem tekmovanju iz angleščine sta Nika Krajnc in Lucija Adam iz 8. a osvojili **bronasto priznanje**.

KEMIJA (*mentorica: Darinka Vičič*)

Na državnem tekmovanju so se uvrstili: Luka Pečar, 8. c, Žiga Petrovič, 8.b, Marko Šibila, 8.a.

Luka Pečar je osvojil **srebrno priznanje**.

ZGODOVINA (mentor: Aleksander Duh)

Na področnem tekmovanju iz znanja zgodovine je sodeloval Samuel Sattler iz 9. b in osvojil **srebrno priznanje**.

LOGIKA

Na državno tekmovanje iz logike so se uvrstili:

- Enej Kacijan, 7. a (mentorica: Vesna Mrkela),
- Jernej Lobnik, 8. c (mentorica: Vesna Mrkela),
- Urh Vrecl, 9. b (mentorica: Vesna Mrkela).

Srebrno priznanje na državnem tekmovanju iz logike je prejel Urh Vrecl iz 9. b.

FIZIKA (mentorica: Stanislava Letonja)

Na področno tekmovanje iz fizike so se uvrstili:

- Marko Šibila, 8. a,
- Urh Vrecl, 9. b,
- Jonatan Jezernik, 9. b,
- Filip Dobnikar, 9. a.

Marko Šibila, Urh Vrecl in Jonatan Jezernik so osvojili **srebrno priznanje**.

Marko Šibila in Urh Vrecl sta se uvrstila na državno tekmovanje. Marko Šibila je osvojil **srebrno priznanje**, Urh Vrecl pa **zlato**.

TEKMOVANJE IZ ZNANJA O SLADKORNI BOLEZNI (mentorica: Darinka Vičič)

Na državno tekmovanje so se uvrstili:

- Nika Krajnc, 8. a,
- Marko Šibila, 8. a,
- Lana Malek, 8. c.

Vsi trije so osvojili **srebrno priznanje**.

MLADINA IN GORE (mentorica: Vlasta Bobovnik)

Na regijskem tekmovanju Mladina in gore je ekipa naše šole dosegla **3. mesto** in se uvrstila na državno tekmovanje, kjer je osvojila 17. mesto. V ekipi so bili:

- Ema Rauter, 7. b,
- Marko Uranjek, 7. b,
- Maja Frangež, 7. c,
- Urban Frangež, 9. b.

ZDRAV DIH ZA NAVDIH

Državnega tekmovanja sta se udeležili Ajna Gutic in Sara Sobočan iz 8. a. Osvojili sta **srebrno priznanje**.

TEKMOVANJE V KONSTRUKTORSTVU IN TEHNOLOGIJI OBDELAV

(mentorici: Mateja Gabrijan Prešeren na matični šoli in Jasna Pitamic na podružnični šoli)

Na področnem tekmovanju so v kategoriji K1 in K2 LEGO našo šolo zastopali:

- Zoja Soršak, 1. c,
- Zala Lubajnšek, 2. c,
- Brin Trček, 2. a,

- Janez Černe, 3. c,
- Tilen Luttenberger Vajngerl 3. b,
- Maja Šibila, 3. c,
- Živa Soršak, 4. d,
- Simon Sobočan, 5. b.

Dosežki:

- Zoja Soršak je osvojila **1. mesto** v kategoriji K1.
 - Živa Soršak je osvojila **1. mesto** v kategoriji K2.
- Ostali so prejeli priznanje.

Zoja in Živa sta se udeležili še državnega tekmovanja.

- Zoja je v svoji skupini dosegla **3. mesto**.
- Živa pa je v svoji skupini dosegla **6. mesto**.

HiBRA (mentorica: Saša Muršec)

Državnega tekmovanja se je udeležilo 7 učenk, ki so prejele naslednja priznanja:

- **zlato priznanje:** Kaja Drevenšek, 6. b,
- **srebrno priznanje:** Marsela Supe Vide, 6. b, Julija Novak, 6. b, Ema Mirič, 6. b, Eva Rečnik, 7. c, Selma Kuljanović, 8. b, Lia Perić, 8. b.

MEMORIADA (mentorica: Karmen Srnko)

Na državno tekmovanje v pomnjenju sta se uvrstili Ema Lubajnšek iz 6. c in Sara Sobočan iz 8. a. S svojim uspehom na tekmovanju si je Sara prislužila **zlato priznanje**.

Ema se državnega tekmovanja zaradi udeležbe na drugem tekmovanju, ki je potekalo v istem dnevu, ni udeležila.

TEKMOVANJE »LOGIČNA POŠAST«

Na državnem tekmovanju »Logična pošast« je 13 učencev prejelo **srebrno priznanje**:

• Nina Merkuš, 1. a	(mentorica: Suzana Brumec Mrzlekar),
• Matic Štesl, 1. a	(mentorica: Suzana Brumec Mrzlekar),
• Tinkara Vohar, 1. a	(mentorica: Suzana Brumec Mrzlekar),
• Zoja Soršak, 1. c	(mentorica: Lidija Šoštarič),
• Urška Golenač, 1. c	(mentorica: Lidija Šoštarič),
• Lučka Babič, 2. b	(mentorica: Suzana Brumec Mrzlekar),
• Matija Bratuša, 2. c	(mentorica: Lidija Šoštarič),
• Jakob Kovačič, 3. a	(mentorica: Suzana Brumec Mrzlekar),
• Tim Pleger, 3. a	(mentorica: Suzana Brumec Mrzlekar),
• Ela Vohar, 4. c	(mentorica: Suzana Brumec Mrzlekar),
• Nina Korošec, 4. c	(mentorica: Suzana Brumec Mrzlekar),
• Eli Košec, 4. c	(mentorica: Suzana Brumec Mrzlekar),
• Živa Soršak, 4. d	(mentorica: Lidija Šoštarič).

Vid Bratuša iz 3. c (mentorica: Lidija Šoštarič) in Nuša Ornik iz 7. b (mentorica Lidija Ž. Vranešević) pa sta osvojila **zlato priznanje**.

ODBOJKA - starejši dečki (mentorica: Loredana Cristea)

Na polfinalnem tekmovanju so fantje osvojili **2. mesto**.

Ekipo so sestavljali:

- Jonatan Jezernik, 9. b,
- Rok Bračko, 8. b,
- Andrija Cenić, 8. b,
- Alen Dlouhy, 8. c,
- Andraž Kavnik, 8. c,
- Marko Šibila, 8. a,
- Timotej Vodušek, 8. c,
- Gal Fanedl, 9. b,
- Kevin Novoselnik, 9. a,
- Klemen Novoselnik, 9. a.

ODBOJKA – starejše deklice (mentorica: Loredana Cristea)

Na finalu področnega tekmovanja v odbojki za starejše deklice je ekipa naše šole dosegla **3. mesto**.

Ekipo so sestavljale:

- Danaja Šparakl, 9. b,
- Lucija Colnarič, 9. b,
- Ana Roškar, 9. a,
- Lana Daks, 8. b,
- Mojca Kop, 9. a,
- Tinkara Kavnik, 8. c,
- Zoja Vočanec, 8. c,
- Naja Divjak, 8. c.

MALA ODBOJKA - deklice (mentorica: Loredana Cristea)

Naše učenke so osvojile odlično **1. mesto** na področnem finalnem turnirju.

Ekipo so sestavljale:

- Melanie Jurko, 7. a,
- Elena Jurko, 7. a,
- Vesna Visočnik, 7. a,
- Neja Fras, 6. c,
- Tia Tinkara Železnik, 6. a,
- Živa Hiti, 7. a,
- Lana Mladenović, 7. c,
- Kaja Drevenšek, 7. c,
- Polona Hojnik, 6. b,
- Nika Turner, 6. b,
- Una Vrpčič, 7. c,
- Špela Zupan Kapš, 6. c.

MALA OBOJKA – dečki (mentorica: Loredana Cristea)

Učenci so osvojili **4. mesto** na finalnem področnem turnirju.

Ekipo so sestavljali:

- Anej Frelih, 7. c,
- Alex Strnad, 7. a,
- Vid Ornik, 5. b,
- Anej Videčnik Ajnihar, 7. b,
- Jan Fras, 6. b,
- Jan Lukić, 7. b,
- Bjorn Arick Lauch, 5. b,
- Izidor Krečič, 5. a.

ALPSKO SMUČANJE - veleslalom (mentor: Boštjan Koren)

Na področnem tekmovanju sta tekmovala Luka Gselman Toplak iz 7. a, ki se je v svoji kategoriji uvrstil na **3. mesto** in Žak Karo iz 9. b, ki je v svoji kategoriji dosegel **8. mesto** in se uvrstil na državno prvenstvo.

JUDO (Loredana Cristea)

Uršula Mazovec iz 8. a je na področnem tekmovanju dosegla **1. mesto** in se uvrstila na državno tekmovanje.

NAMIZNI TENIS (mentor: Boštjan Koren)

Na področnem tekmovanju osnovnih šol so našo šolo zastopali Enej Mirič iz 8. c, Jernej Lobnik iz 8. c ter Luka Pečar iz 8. c razreda. Med 100 tekmovalci so dosegli naslednja mesta: Enej Mirič **3. mesto**, Jernej Lobnik **22. mesto** in Luka Pečar **26. mesto**.

ZLATA KUHALNICA (mentorica: Joca Lipuš)

Na regijskem tekmovanju je naša tekmovalna ekipa je dosegla **zlato priznanje**. Tako so se člani ekipe uvrstili na državno tekmovanje, ki bo oktobra letos.

Ekipo kuharjev so sestavljali:

- Melanie Jurko, 7. a,
- Alex Strnad, 7. b,
- Tai Kobal, 8. a.

V spremljevalni ekipi so bili: Elena Jurko, 7. a, Tajda Busar, 7. a in Lana Mladenović, 7. c.

OTROŠKI PARLAMENT (mentorica: Lidija Papotnik)

Na regijskem otroškem parlamentu so sodelovali: Žiga Petrović iz 8. b, Pia Frešer iz 8. b in Samo Kosmačin iz 9. a.

Žiga Petrović se je uvrstil na nacionalni otroški parlament, vendar se ga na žalost ni mogel udeležiti.

LEGO tekmovanje

na državno tekmovanje.

Sva Živa in Zoja. Radi sestavljata lego kocke. Veliko stvari izdelujeta tudi iz papirja, lesa, stirodura ...

Iz papirja sva sestavili malo hišo s pohištvom, različne živali, iz lesa križ za verouk, košaro, iz stirodura pa različne ladje, križarke.

V šoli nas je učiteljica povabila k sodelovanju za tekmovanje v sestavljanju lego kock. Z Zojo sva se odločili, da bova sodelovali. Ko sva končno dočakali tekmovalni dan, nas je učiteljica presenetila z nalogo, da sestaviva domišljjsko vozilo in bencinsko črpalko. Po tekmovanju so se sošolci odločili, da je moje vozilo najboljšo, pri Zoji pa je to ocenila učiteljica.

Odšli sva na regijsko tekmovanje. Tam sem sestavljala tekoči trak s krožno žago, Zoja pa je ponovno sestavljala bencinsko črpalko.

Tudi tam sva obe osvojili prvo mesto in komaj čakava

Živa in Zoja Soršak

Cankarjevo tekmovanje

Letos sem sodeloval na tekmovanju iz slovenščine za Cankarjevo priznanje. Zelo dobro sem se odrezal. Knjigo Primoža Suhodolčana Krojaček Hlaček smo brali v šoli in tudi sam sem si jo izposodil še v knjižnici. Zelo rad pišem zgodbe in berem knjige. Z mamo sva prebrala že peti del Harry Potterja.

Matija Bračko, 3. c

Regijsko tekmovanje Zlata kuhalnica

V petek, 18. maja 2018, je v Srednji šoli za gostinstvo in turizem v Mariboru potekalo regijsko tekmovanje za Zlato kuhalnico. Na njej so mladi kuharski mojstri iz štirinajstih osnovnih šol Podravske regije pripravljali glavno jed, to je bila rižota. Naša ekipa je pripravila zelo okusno RIŽOTO Z JURČKI IN KORENČKOM. Za sladico so morali pripraviti vanilijevo kremo. Naša ekipa je pripravila odlično VANILIJEVO KREMO S PRELIVOM GOZDNIH SADEŽEV. Dosegla je zlato priznanje in se tako uvrstila na državno tekmovanje.

BRAVO, naši kuharski mojstri!

Mentorica: Joca Lipuš

Odbojka

V šolskem letu 2017/2018 je OŠ Dušana Flisa bila ponovno športno visoko uvrščena na področju odbojke. Dosegli smo lepe rezultate, ki so plod dobrega in uspešnega dela tako učencev kot strokovnih

delavcev, kar se odraža v dobrih rezultatih vseh selekcij.

Izmed vseh dobrih uvrstitev pa je prav posebej potrebno omeniti naslednje rezultate:

1. Mala odbojka – učenci: 4. mesto na področnem turnirju,
2. Mala odbojka – učenke: 1. mesto na področnem turnirju,
3. Starejše deklice – 3. mesto na področnem turnirju,
4. Starejši dečki – 2. mesto na polfinalnem turnirju.

Pripravila: Loredana Cristea

Tekmovanje Mladina in gore 2017

V tem šolskem letu sem se ponovno udeležila tekmovanja Mladina in gore. Z malo drugačno ekipo kot lansko leto smo se pripravljali na tekmovanje, ki je bilo v Lovrencu na Pohorju.

Za čim boljšo uvrstitev smo se nekaj tednov pred tekmovanjem zbrali na pripravah. Zvečer smo imeli razne igre in le eno predavanje. Naslednji dan pa že navsezgodaj, za nas, ki smo si imele zvečer toliko za povedati, zajtrk in poučna predavanja, od katerih smo si poskušali čim več zapomniti. Tudi sami smo pripravili predstavitve nekaterih tem in na koncu spoznali oz. ponovili vozle. Čez nekaj tednov smo se spet srečali.

Zjutraj nas je pred šolo pobral kombi in odpeljali smo se do Lovrenca na Pohorju. Ogledali smo si šolo in predstavitve šole, ki so jih pripravili osnovnošolci. Videli smo folklorno skupino z glavnim likom Jezernikom. Poslušali smo tudi razne govore in na koncu tudi navodila za reševanje nalog.

Ko so nas razvrstili v skupine, smo odšli v različne učilnice in pričeli z reševanjem nalog. Imeli smo 45 minut, ampak rešili smo že prej. Po končanem času pa je sledila malica.

Še preden smo izvedeli rezultate, smo si ogledali Lovrenc na Pohorju. Videli smo najstarejšo hišo - Ladejenkovo hišo, kjer smo spoznali tudi Jezernika. Nadaljevali smo pot po okolici, videli še sušilnico sadja in pojedli nekaj res dobrih medenjakov.

Tako smo se po ogledu vrnil v šolo in čakali na rezultate. Le nekaj skupin se je uvrstilo na državno tekmovanje. Naša skupina: Maja Frangež, Marko Uranjek, Urban Frangež in jaz, Ema Rauter, smo dosegli 3. mesto in se uvrstili na državno tekmovanje. Izmed skupin, s katerimi smo imeli skupne priprave, so se uvrstili le še Gojzarčki, ki so bili drugi.

Ema Rauter

Pouk malo drugače

Gozd naš zeleni

JESENI

Jani Frešer: Jeseni smo si našli vsak svoje drevo. Risalni list smo dali na deblo in z voščenkami delali odtise. Jaz sem objemal kostanj in si izmislil kratko pesmico. Nekateri učenci so si tudi peli svoje pesmi o drevesu. Potem sva s Timom našla nova drevesa.

ZIMA

Urška Golenač: Ko smo šli pozimi v gozd, smo videli veverico. Ni bilo snega. Nesli smo zelje in korenček, dali smo ga na drevesa, da bodo živali pojedle. Deklice smo zapele pesem Želimo vam srečen božič.

POMLAD

Zara Štefok: V gozdu smo poiskali žabji mrest, ki je bil v luži. Malo smo ga vzeli in dali v kozarček. Zdaj ga imamo v učilnici in opazujemo, kako rastejo paglavci. Zdaj imajo repek in nazaj v naravo jih bomo vrnil, ko bodo imeli nogice.

Učenci 1. c

Bunker

9. 5. 2018 smo pri likovni umetnosti ustvarjali zunaj. Nabrali smo vejevje in travo, nato smo tri oporne veje združili. Ker niso bile stabilne, smo jih podprli. Nato smo okoli njih naložili vejice, potem še travo in bunker je bil končan.

Aljoša Rafolt, 2. c

Bilo je nekoč

V prvem razredu smo se pogovarjali o preteklosti. Spraševali smo se, le kdo bi o tem vedel največ? Spomnili smo se na babice in dedke. Tokrat smo se odločili, da ne bomo povabili svojih babic in dedkov, temveč tiste, ki živijo v domu za ostarele. Našega povabila so bili zelo veseli. V naš razred (1.a) sta prišli gospa Angela in gospa Amalija. Veliko sta nam pripovedovali o svojem življenju v mladosti in skupaj smo tudi ustvarjali izdelke.

MIK: Meni je bilo najbolj všeč to, ko sta vse tako lepo povedali o tem, kako sta živel nekoč – ko sta bili še majhni.

LAN: Najbolj mi je bilo všeč to, ko je gospa povedala, da so pri njih spali štirje otroci skupaj v eni postelji in so imeli samo eno odejo.

NEJC: Rad sem z njima izdeloval rožice. Bili sta zelo prijazni.

TEO: Zelo lepo sta povedali o starih časih, tudi to, da so imeli WC zunaj. Poleti in pozimi so morali hoditi ven na WC.

LIA: Najbolj zanimivo mi je bilo, ko je gospa povedala, da so kosilo jedli z lesenimi žlicami iz ene sklede.

Še skupna fotografija in želja, da se ponovno vidimo.

Hvala za lepo preživet dopoldan!

Učenci in učiteljci 1.a

Varno na kolesu

Učenci 5. C smo ustvarili pet didaktičnih iger na temo VARNO NA KOLESU.

Katarina in Zara sta pripravili izbor prometnih znakov in najpomembnejših pravil za kolesarje ter jih združili v družabni igri z naslovom Kolesar.

Jaka in Nejc sta nam predstavila kolesarska pravila in prometne znake malo drugače - PRAVILA NA KOLESU.

Nikova družabna igrica pa nas je s kolesom popeljala po celotni Sloveniji, tako da smo ob prometnih znakih ponovili še znanje o Sloveniji.

Gospodinjstvo

Pri gospodinjstvu smo se preizkusili v tkanju na ročnih statvah in nastali so naslednji praktični izdelki.

Jaka Žunko, Katarina Kališek ter moj medvedek, 5. C

Tadej Jurančič, Anže Kodrič, 5. c

Uspelo mi je

V šoli smo se odločili, da bomo naredili ročne statve.

Učiteljica nam je dala navodila in veselo na delo smo se odpravili delat. Najprej smo morali okrog in okrog napeljati volno.

Ko sem to naredila, sem začela tkati. Zelo dobro mi je šlo. Nato se mi je odtrgala volna. Vedela sem, da ne bom dobila odlične ocene, zato sem doma naredila vse od začetka. Ko sem prispela domov, sem najprej naredila domačo nalogo in pojedla kosilo. Nato sem pomislila, da bi stkala nekaj posebnega. Trudila sem se dva dneva. Na koncu sem vse še pritrdila na palčko in izdelek je bil končan.

Zelo lepo je izgledalo. Naslednji dan smo morali izdelek prinesiti v šolo.

Po mojem mnenju je bil zelo lep. Zelo zanimivo mi je bilo izdelovati in vesela sem bila, da mi je uspelo.

Samo učiteljica mi ga še mora oceniti. Ta izdelek sem zelo rada izdelovala in še enega bi naredila.

Mia Crnčec, 5. c

Priprave na Zidanšku

Danes je petek, a se nam niti malo ne mudi v šolo. Polni pričakovanj in željni spet videti Zidanškov dom se peljemo pevskim pripravam naproti.

»Juhej!« zavriskamo, ko prispemo na dvorišče pred dom. Lepo ga je spet videti in se ob pogledu nanj spomniti lanskih priprav. Vemo, da bo tukaj tudi letos prijetno. Urno se zapodimo v dom, stečemo v klet in se rešimo čevljev, nato pa vsak s svojo prtljago odhitimo iskat najudobnejšo sobo. Kmalu po tem, ko se v sobah udobno namestimo, nas učiteljice že kličejo na malico.

Po malici smo spet v sobah, a ne le v svojih. Zdaj iščemo nove prijatelje in se z njimi družimo. Po eni uri odmora imamo opevanje, nato pa vaje po glasovih. Vsak glas ima petinštirideset minut posamezne vaje in še enkrat toliko skupne vaje. Prav takšen urnik je napovedan tudi za popoldan. Po večerji pa sledi prireditev »Hočka šola ima talent«. Vsaka soba se predstavi z eno točko. Nekateri pojejo, drugi igrajo na inštrument, tretji presenetijo s čim izvirnim. Tri skupine gredo v drugi krog. Zmagata Larisa in Ana iz petega razreda. Malo še zaplešemo, nato pa se utrujeni odpravimo v postelje, kjer še na kratko poklepetamo, a hitro zaspimo.

Kmalu napoči jutro, ko se zbudimo ter se polni energije odpravimo na hiter sprehod z učiteljico Bredo. Po zajtrku že vlečemo posteljnino s postelj in vzglavnikov. Znosimo jo na kup na koncu hodnika in pospravimo sobe, saj gremo popoldan že domov. Vaje dopoldan so takšne kot včeraj, po kosilu pa se odpravimo še na en malo daljši sprehod do Mariborske kočice. Slikali smo se že včeraj, tako da imamo danes malo več prostega časa. Tik preden odrinemo, imamo v domu še kratko skupno vajo in koncert vseh pesmi. Zunaj pričakamo avtobus in naložimo kovčke. Kot bi mignil, smo pred šolo, čeprav smo se kar nekajkrat ustavili, da je kdo izstopil.

No, tako so prehitro minile naše pevske priprave. Mi smo z njimi zadovoljni, vi pa boste lahko na naših naslednjih nastopih slišali, kako uspešne so bile.

Sara Sobočan, 8. a

Učenci so za en dan postali učitelji

Ob dnevu učiteljev in v sklopu projekta Unesco šol smo 5. oktobra nekateri učitelji predali mesto pred tablo učencem sedmih, osmih in devetih razredov.

Ob ideji, da bi učenci višjih razredov vodili učne ure različnih predmetov, je med učenci zavladovalo veliko zanimanje, saj so se mnogi želeli preizkusiti kot učitelji. Po posvetovanju s svojimi učitelji mentorji so se doma pripravili na potek učne ure, ki so jo v četrtek, 5. oktobra, izvedli z učenci nižjih razredov. Pri tem so uporabljali različne metode poučevanja, med potekom ure pa spoznavali pozitivne in negativne lastnosti poklica učitelja. Nekateri so ugotovili, da ura vedno ne more potekati tako, kot so si jo načrtali doma v svojih pripravah, zato so se morali znajti ob določenih nepričakovanih situacijah in tudi improvizirati.

Vsi smo se ob tem nekaj naučili: učenci so spoznali, da je za 45-minutno uro potrebnih kar nekaj predhodnih priprav; učitelji pa so ugotovili, da bi še kdaj lahko prepustili svoje delo »mladim učiteljem«. Če vprašate izvajalce teh nenavadnih učnih ur, bi se s tem vsekakor strinjali, saj so ob koncu delovnega dneva nekateri spraševali, kdaj bodo lahko spet učili.

Dan učiteljev je tako dobil poln pomen – učitelji smo v vlogi učencev preživeli drugačen delovni dan, učenci učitelji pa so z veseljem prevzeli naše vloge. Ob tem smo se zabavali in učili ter tako po najboljši poti skupaj dosegli vse zastavljene cilje.

Mentorica Sanja Obaha

Unesco mednarodni projekt Pletemo niti mreže

V četrtek, 12. oktobra, je v Osnovni šoli Griže potekal mednarodni projekt Pletemo niti mreže z jubilejem Osnovne šole Griže. Projekta sva se udeležila tudi Karin Jesih in Žan Alimanovič pod vodstvom profesorice gospe Sanje Obaha. Tako smo se v četrtek zjutraj odpeljali z avtobusom v Griže. Tja smo prispeli okoli osme ure in si najprej ogledali prireditve, ki so jo pripravili učenci šole. Prireditve je zajemala tudi igra, v kateri so prikazali načine poučevanja v preteklosti, saj je šola prav tako praznovala 180 let šolstva v kraju. Po prireditvi smo odšli v učilnice na delavnice, na katere smo se že predčasno prijavili. Izbirali smo lahko med naslednjimi delavnicami: telovadba nekoč, preživljanje prostega časa nekoč, pikapolonica, kuharska delavnica, računstvo, herbarij, družabne igre, orientacija pri geografiji, tehnika, čebelarstva delavnica, delavnica čitanja in deklamiranja, fotografska delavnica, nemščina, ročna dela, petje, kaligrafija in lepopisje. Izbira je bila zelo velika. S Karin sva se odločila za kaligrafijo, saj se nam je zdela zelo zanimiva. Na delavnici sva spoznala osnove karolinške minuskule; medtem ko smo učenci ustvarjali na delavnicah, pa so naši mentorji odšli na ogled stalne razstave Grofje celjski končno doma v Pokrajinski muzej Celje. Po delavnicah smo odšli na zelo okusno kosilo, ki nam ga pripravilo kuharsko osebje osnovne šole. Po kosilu smo odšli še na zaključno prireditve, na kateri so se nam predstavili šolski pevski zbor, folklorna skupina, šolski bend, ki ga sestavljajo učenci in učitelji, s svojim glasom pa nas je očarala solistka Živa Zorko. S Karin sva se imela zelo lepo in naučil sem se veliko novega in zanimivega. Komaj čakam na naslednji projekt.

Žan Alimanovič, 9. b

Intervju z Martinom Krpanom

Pozdravljeni v oddaji Novice, da te kap. Z nami je čisto pravi Martin Krpan. Ker je tako znan slovenski tihotapec soli, smo ga prosili, da nam odgovori na nekaj vprašanj.

Kako ste se počutili, ko so vam na Dunaju ponudili toliko hrane?

Najprej nisem bil zadovoljen, saj se nisem mogel nasititi. A ko so videli, kakšen orjak sem in koliko pojem, potem dobrot kar ni zmanjkalo.

Kakšna se vam zdi naša šola?

Tukaj mi je zelo všeč, le učilnic bi lahko bilo manj, saj jaz bi se zlahka izgubil.

Kakšni pa so današnji učenci?

Oh, ta današnja mladina. Vsi so tekmovalni in nenehno buljijo v nekakšne svetleče stvarce.

Kakšni pa so učitelji?

Vsi učitelji pišejo na nekakšne svetleče table, mi pa smo pisali na voščene tablice.

Kaj pa vam je v naši šoli najbolj všeč?

Oh, ta prečudovita kuhinja, iz katere lepo diši.

Kateri šolski predmet vam je najbolj všeč in zakaj?

Tehnika, seveda, ker zelo rad izdelujem z lastnimi rokami.

Kako dolgo boste ostali v Hočah?

Mogoče kakšen teden ali dva, da si ogledam okolico.

To je bil intervju z našim skrivnim gostom Martinom Krpanom. To je vse za danes, lep dan še naprej.

Nika, Pia, Nina, Živa, 7. a

Po prebrani Vodnikovi pesmi Dramilo so učenci razmišljali ...

Dramilo

Ko se življenje začne,
se ti vsak trenutek vleče,
vse stvari se ti zdijo nekam strašne,
pa četudi je le žarek sreče.

Ko odraščáš,
si vedno poln energije,
obkrožen z ljudmi
se ti vsaka skrb skrrije.

Ko odrasteš,
vse drugače poteka,
pazi na vsak svoj korak,
sicer se začne trgati obleka.

Korak nazaj lahko narediš,
z odprtimi krili na varno letiš,
tam, kjer veselje in smeh živi,
vzponov in padcev nikjer več ni.
Karin Kelt, 8. a

Slovenci, ponosni bodimo,
da skupaj živimo,
strah, bolečino
skupaj prebolimo.

Življenje nas pelje
do konca do kraja,
v sreči, veselju
ali bolečini in trpljenju.

Življenje ni večno,
zato ga živimo srečno
in v dejanjih večno.

Bodimo, kar nas veseli,
drugim veselje dajmo vsi.
Vid Gomaz, 8. a

Skloni

Kdo ali kaj hodi pred mano?
Koga ali česa spet ni za mano?
Komu ali čemu bi dal čokolado?
Koga ali kaj bi prosil za rolado?
O kom ali čem se bova pogovorila?
S kom ali s čim se bova sprehodila?

Jernej, Aljaž, Lana, Nuša, 6. razred

Števniki

1, 2, 3,
zmaj proti nam hiti,
4, 5,
ogenj zaneti spet,
6, 7,
kako je ta poreden,
8, 9,
mi hočemo mir imet,
10,
vitez ga premaga spet.

Jernej, Aljaž, Lana, Nuša, 6. razred

Matematika

Matematika tako zahtevna ni,
če na lažji način učiš se ti,
uporabi tole pesmico
in takoj bo vse lažje šlo.

Poznamo aritmetiko in geometrijo,
ko se učimo,
se potimo
in tako znanje pridobimo.

Krožnica tako zahtevna ni,
premer z njo živi,
zato označimo črto to,
ker dolga je zelo.

V krožnici pa tudi polmer živi,
da pol krožnice označi,
z »r« označimo ga mi,
ker se imenuje radij.

Koti so pač koti,
so kot mali faloti,
obstajajo različni koti,
ki so nam včasih napoti.

Poznamo pravi kot,
ki naredi 90-stopinjsko pot,
iztegnjen kot je pravi kot krat dva,
ostri pa majhen kot ima.

Matematika vsebuje tudi smeh,
zato enko dobiti je greh.

Elena, Nisa, Vanesa, Neja, 6. razred

Po prebranih Cankarjevih črticah so učenci razmišljali o svojih mamah.

Naše mame

Ah, mati! Mati je tista, ki nam vedno stoji ob strani, tista, ki nas vedno podpira, tista, ki nam vedno vliva ljubezen in toplino in tista, ki jo je vedno najhuje prizadeti. Vse to in še več so naše drage matere.

S svojo mamo sem se vedno dobro razumel, a sem jo seveda tudi mnogokrat razočaral. Še zdaj se spomnim tistega dne, ko je bila mati zelo razočarana, zaskrbljena in srečna obenem. Nekega oblačnega dne sta oče in mati imela opravke v Rogaški Slatni, jaz pa sem se z babico sprehajal po hotelih. Prišel je čas kosila, zato sva se z babico odpravila v jedilnico, ker bi naj počakala mamo in očeta. Babici sem rekel, da grem na stranišče, saj sem hotel mami in babici na skrivaj kupiti uhane. Gospo, ki jih je prodajala, sem iskal in iskal. Potreboval sem še kakšnih dvajset minut. V tem času sta starša že prišla do jedilnice in se seveda ustrašila, da sem se izgubil ali da me je kdo vzel, saj je tam ogromno tujcev. Iskali so me in iskali, dokler jih nisem srečal. Mama me je objela, v njenih očeh sem videl razočaranje, za kar mi je še danes hudo. Ko sem ji dal uhane, je bila še bolj solzna, vesela, razočarana in ponosna obenem. Meni ni bilo nič jasno, nisem vedel, kaj sem naredil.

Za takšne trenutke mi je žal, saj se drugače zelo dobro razumemo in imamo krasen odnos. Mama me pri vsem podpira in mi stoji ob strani, zato mi je v nekem trenutku, ko jo prizadenem, še toliko huje. Kljub takim trenutkom vem, da tudi če se kdaj jezi name, je to le v moje dobro.

Niko Kovačič, 9. a

Bil je meglen zimski dan v začetku drugega meseca leta. Zrak je bil svež in vlažen, od tam zgoraj pa so padale bele snežne zvezde. Ko sem se prebudil, sem začutil ščemenje zaradi finalnega kroga.

Seveda se je tukaj v zgodbo vpletla ona – tista, kateri se moram zahvaliti, da sem lahko bil tisti dan pripravljen na tekmovanje. V hotelski sobi je že pristavila za čaj. »Žan, pohiti! Hitro se pripravi!« je zaklicala. Spila sva čaj in se odpravila do prizorišča tekmovanja. Pojedla sva dva rogljička v kavarni ter se odpravila do garderob. Ker sem bil zadnji na vrsti s točko, so se vsi moji konkurenti že ogrevali. Pomagala mi je nadeti kostum in me že čez nekaj minut bodrila v zaodrju. Vedel sem, da me ima rada in si želi najboljše zame. Plesalec pred mano je končal s točko, na projekciji se je prikazalo moje ime. Tesno sem objel mamo, sama pa mi je na čelo pritisnila poljub. Samozavestno sem začel, v glavi pa mi je odzvanjal njen glas: »Uspelo ti bo, vem, da si treniral dovolj.« Že sem se priklanjal pred množico in sodniki ter zapustil oder. Na koncu hodnika pod odrom sem videl njeno postavo, kako mi teče v objem. Njeno ravnanje bilo tokrat veliko bolj čustveno kot po navadi. Zajokala je. V tistem trenutku mi je bilo žal za vsa dejanja, ki sem jih storil in jo s tem prizadel. Pomislil sem, da je mama vedno želela najboljše zame in še vedno si želi. Kmalu sem se vrnil v realnost. Kljub tresočim rokam mi je z njeno pomočjo uspelo sleči ne ravno udoben kostum. Med čakanjem na rezultate sva sedela v bližnji kavarni in si privoščila tortico. To me je presenetilo, saj v njeni navadi ni bilo ravno veliko obiskov slaščičarn. Vseeno se nisem upiral. Med sladkanjem me je bodrila s svojimi besedami. Končno, rezultati so po eni uri že viseli na oglasni deski. »Prvi, zlati!« je presenečena in vesela vzkliknila. Objela me je močno, tako kot še nikoli. V svoj objem je še nikoli nisem prejel s takšnim veseljem in radostjo v srcu kot tisti dan, vedno sem jo imel neizmerno rad, a ta dogodek je bil magičen, saj sem tudi z njeno pomočjo zmagal.

Hvaležen sem, da jo imam in da je moje življenje zaznamovala s takšnimi izkušnjami. Ne vem, kaj bi brez nje ...

Žan Alimanovič, 9. b

Po prebranih Cankarjevih črticah so učenci razmišljali o šoli in svoji mladosti.

Vsaka mladost je polna sreče in radosti, sijajnega sonca in prešernega smeha

Šola! Kaj mi pomeni? Zakaj obstaja? To so vprašanja, ki si jih zastavim vsaki dan, ko mi ob šestih zjutraj zazvoni moja budilka. Ker zjutraj komaj razmislim, kaj bom oblekla, si ta vprašanja prihranim za čas po šoli, ko je čas, da naredim domačo nalogo in da se pripravim za naslednji test ali spraševanje.

Pred kakšnim mesecem sem doživela dogodek, s katerim sem si kar hitro odgovorila na vprašanje, kaj mi šola pomeni. Bila je prva ura pouka. Zgodaj zjutraj, ko sem vsa zaspana sedela na svojem stolu v učilnici za fiziko, mi ni bilo do pogovarjanja s sošolci. Bila sem preveč utrujena. Nikakor mi ni bilo jasno, kako je lahko nekdo tako razigran in vesel tako zgodaj. Sošolci so tekali po razredu, si metali peresnice, radirke, jaz pa sem si samo želela, da bi čas zavrtela nazaj in spet spala. Čez nekaj minut je zazvonilo in v razred je vstopila učiteljica, sošolci so se hitro posedli na svoje mesto in se pretvarjali, da se nič ni zgodilo. Učiteljica nas je pozdravila in nam povedala, da bo začela s spraševanjem. V razredu je postal nemir, meni pa je srce začelo utripati na polno. Takoj sem se predramila in kmalu sem začela moliti, naj me učiteljica ne pokliče. V glavi mi je govorilo: »Upaj, da te ne vpraša, nič se nisi učila; če boš vprašana, se ti ne bo dobro godilo.« Učiteljica je sedla, odprla ređovalnico in vzkliknila: »Danaja!« Najprej sem jo pogledala in se prepričala, da je res mislila mene. Vstala sem in se odpravila do nje. Zavedala sem se, da me je bog pustil na cedilu in da se moram vzeti v svoje roke ter to opraviti najboljše, kar je v moji moči. Potegnila sem ocenjevalni list, na hitro preletela vprašanja in ugotovila, da na njih znam odgovoriti. Napisala sem odgovore in list oddala učiteljici. Bila sem vznemirjena in polna upanja, da mi bo uspelo dobiti odlično oceno. Učiteljica je prebrala prvi odgovor in

ga odkljukala, nato še drugega in še naslednjega. Ko me je učiteljica pogledala z nasmehom na obrazu, sem se počutila, kot da je name posijal najbolj svetel žarek na tem planetu. Učiteljica mi je z zadovoljstvom v očeh v zvezek napisala odlično oceno. Ko sem vzela zvezek, sem se z dvignjeno glavo napotila do svojega sedeža in se v šoku usedla za mizo, saj še vedno nisem verjela, da sem dobila petico. Takrat sem ugotovila, da je šola zame ustanova, ki mi želi vliti znanje, da mi bo v življenju lažje. Učitelje v njej spoštujem, saj ima vsak neverjetno veliko znanja na področju, ki ga poučuje in želim si, da bi bila tudi jaz nekoč taka.

Sicer pa v šoli nisem doživela samo vzponov, kdaj pa kdaj sem si morala privoščiti tudi kakšen padec, vendar sem se hitro pobrala in iz njega naredila vzpon. Kadar sem doživela padec, sem bila polna obupa in razočaranja, v tistih trenutkih nisem vedela, kaj naj naredim. Ko sem se začela zavedati, da moram slabo oceno popraviti, sem se začela bolj intenzivno učiti, čeprav bi bila v tistih trenutkih raje zunaj s prijatelji. Ves čas sem si govorila: »Ko boš zvišala oceno, boš lahko šla ven in se zabavala, zato se zdaj potruji.« S tem stavkom sem se motivirala za nadaljnje učenje in ko sem zvišala oceno, sem se lahko odšla zabavat s prijatelji. Zunaj smo se marsikaj naučili, kot bi temu rekel Cankar, je bila to enajsta šola - šola, kjer se nismo učili, vendar smo se vseeno nekaj naučili. Jaz bi s svojimi besedami povedala, da je enajsta šola moj prosti čas. Naučila me je marsikaj in še vedno me uči takšne stvari, ki me jih v navadni šoli niso naučili. Lahko bi rekla, da me uči splošne razgledanosti.

Šolo imam rada, saj mi daje znanje za nadaljnje življenje. V njej pa imam tudi prijatelje, ki mi bodo vedno stali ob strani, zato sem vesela, da živim v državi, ki vsem omogoča brezplačno osnovnošolsko šolanje ter tako pomaga vsem otrokom.

Danaja Šparakl, 9. b

Prvi šolski dan je za vse otroke prelomnica, ki te loči od majhnega otroka - malčka do šolarja. Nekateri se je veselijo, spet drugi pa raje ostanejo v varnem zavetju sosednjega vrtca, kjer spoznaš svoje prve prijatelje in v bistvu tudi samega sebe. Kot šestletnik moraš za sabo pustiti otroške norčije in vstopiti v drugi svet.

Prvega septembra leta 2009 sem tako tudi sama prestopila prag naše šole. Zbudila sem se z mešanimi občutki, žalostna, ker zapuščam vrtec, in nervozna, ker sem postala učenka osnovne šole. S trnom v peti sem prestopila šolska vrata in niti v sanjah si nisem predstavljala, da bom tu preživela del otroštva in mladostništva. Nisem si predstavljala, da bom tukaj dobila in pridobila morje splošnega znanja in znanja, ki mi bo koristilo v prihodnosti. Prisedla sem svojim sošolkam in sošolcem in začeli smo se pogovarjati. S težkim srcem sem sprejela, da se moram zresniti in se potruditi, da mi bo tukaj najlepše. Oči so se mi zasvetile in žarele kot sonce, ko smo tisti dan dobili prvo domačo nalogo. Končno sem se lahko tudi jaz učila, ne le gledala svojih starejših bratov in sester, ki niso bili istega mnenja kot jaz. Nisem se zavedala, kako veliko pest spominov mi bo pustila šola, tistih lepših in tistih slabših, vendar nepozabnih. Ko sem prišla domov, sem z veseljem sedla za svojo veliko, belo pisalno mizo in se prepustila branju knjig za prvo domače branje. V glavi pa mi je rojilo vsaj milijon misli in idej, sploh pa sreče, da končno obiskujem šolo. O njej sem takrat vedela malo stvari, ampak mi je takoj prirasla k srcu. Enajsta šola je bila zame prosti čas, naučila me je veliko vsakdanjih reči, ki pa mi v življenju še kako koristijo. Naučila me je vztrajnosti, poguma, iskrenosti in še mnogo drugih. Enajsta šola po mojem mnenju šola, ki ti da veliko več, kot sam sprejmeš v navadni šoli.

Navsezadnje je šola tista, ki te izoblikuje v osebnost, kakršna si zdaj in boš v prihodnje. Ljudje smo vedno bili odprti novim stvarim in učenju, bodimo odprti še sami sebi. Kot otrok sem vedno govorila, da ne bom nikoli sovražila šole. Pa veste kaj, saj je res ne. Z vsakim novim dnem sem vesela, da lahko spet pridem sem v šolo in tu prebijem skoraj polovico dneva.

Nika Škorjanc, 9. a

Po prebrani Aškerčevi pesmi Čaša nesmrtnosti so učenci tako razmišljali in ustvarjali ...

Čaša smrtnosti

Zakaj umreti, če ni treba,
pot je lepša brez pogreba,
dnevi šteti ti brez konca,
brez raja biti kot nesrečna zakonca.

Živi, živi nesrečno življenje,
Živi, živi brezkončno trpljenje,
življenje te ubija samo,
kot na nogi imel bi rano.

Brezmejni čas
izgine ti kot las,
vse nas čaka isti konec,
smrti pozvoni ti zvonec.

Eva Božič, Nika Krajnc, Lucija Adam, 8. razred

Glažek nesmrtnosti

Misli tega guvernerja
tekle so o svobodi našega življenja,
kako nesmrten biti bi lepo bilo,
kako mogoče bi bilo?

Misli, misli skrbni guverner,
naj pride k tebi menedžer,
ki pomagal tebi bo,
da v večnosti lepo ti bo.

Guverner povabi na kosilo,
menedžerja k sebi v vilo,
govorita o življenju večnem,
vse lahko je v načinu srečnem.

Skupaj že odkrijeta resnico
in zložita hrano na polico.
Potem se poslovita vsa vesela,
da se bosta še naprej lepo imela.

Sara Sobočan, 8. a, Tinkara Kavnik, 8. c

A MESSY ROOM

What a mess!
What a mess!
What a mess!
Please tidy up your room.
(učbenik *Super Minds 2*)

Clothes are everywhere.
The trash can is on the floor,
There is paper around the trash bin,
And the owl is on the towel!

There's a bat on the bed,
There is glitter on the floor,
There is chocolate on the chair,
And an apple on the desk!

Your book is on the bed,
Your T-shirt is on the mirror,
And your medal is on the clock,
Where's your other sock?
Aneja Gajšek, 5. b

There's a cap on the mat,
There's a shirt on the bed.
There's a book on the wardrobe,
And a sock on the clock.

Your hat's on the mirror.
You'r doll's on the floor.
And where's the other sock?
On the window, over there!

Lana Košar, 5. b

My imaginary town

My town is called Candy Town. It has got a castle, a church, some houses and a park, but it hasn't got a school and a ZOO. There is also a bank, a café and a train station. In front of the post office there is a supermarket. The cinema is opposite the castle. The candy shop is between the bank and the church. In front of the park there is a police station. I like my town.

Katarina Cvetek, 5. c

My city's called BOO. It has got a shop and a school, but it hasn't got a hotel and a church. There is also a cinema, a police station and a park. There are some pools, swings and slides in the park. There is a café, where you can have something to drink. Behind the café, there is a big swimming pool. Next to the police station, there is a big trampoline. I like my city.

Aneja Gajšek, 5. b

My town is called Paris. It has got a park, a cinema, a bus stop, a restaurant, a train station, a swimming pool, a school, a hospital, a ZOO, a shop and a playground. There is also a fire station, a café and a police station, but there isn't a library, an airport and a veterinarian. There are some flowers and trees in the park. Opposite the train station, there is a shop. Behind the fire station, there is a big café. Near the museum, there is a hospital. I like my town.

Nina Kranjc, 5. b

My town is called Manchester. It has got a police station, a shop and a bank. Next to the shop, there is a big park. Opposite the park, there is the king's house. My city hasn't got a post office and a playground, but it has got a bus stop, two toilets and a restaurant. There are also six houses. I like my town.

Žiga Nipič, 5. b

My city is called COOL. It has got a cinema, some shops and a ZOO, but it hasn't got a café, a restaurant or a train station. There is also a park, some houses and a playground. There are some slides and swings in the playground. Opposite my house, there is a school. Near the school, there is a cinema. I like my city.

Trina Kacijan, 5. b

First, I want to tell you one thing: In my imaginary town everything is wrong.

It's called Candy Town. The road is very short. It is white and the lines are grey. In the beginning of the road, there is a board. On the board, there are words: Everything is wrong. opposite the board, there is a candy shop. Everything is right there. Next to the candy shop, there is a train station. There is just one short train and everything is pink. Opposite the train station, there is a hospital with a lot of candies. Next to the hospital, there is the candy playground. There you can see the lollipop slide and the donut swing. Next to the playground, there is a café. There is just one table and one chair. Opposite the café is a park. It's very small. It's got two trees and one bench. Next to the park, there is a candy ZOO. I know just for a new lollipop snake. It's very cool. Next to the candy ZOO, there is a super candy market. There are a lot of candies and sweets. I like this market. In front of the super candy market, there is the end of the road. There is one more board. There are words on the board: The end of the road. You need to be careful. This town is very small and it hasn't got any houses, but I like it.

Tadej Jurančič, 5. c

I'd like to

*It's a big, wide world out there,
And there's so much to see,
I'd like to fly around the world,
Why don't you come with me...*
(učbenik *Super Minds 2*)

I'd like to go to India,
I'd like to see a monkey.
I'd like to take it to my house,
And give him name Funky.

I'd like to go to Australia,
I'd like to see a shark.
I'd like to take it to my house,
And give him coconut.

I'd like to go to Slovenia,
I'd like to see a fish.
I'd like to take it to my house,
And give him name Bish.

Kaja Gostinčar in Katarina Kališek, 5. c

I'd like to go to Australia,
I'd like to see a dingo.
I'd like to take it to my house,
And feed it meat and fish.

I'd like to go to France,
I'd like to see a cat.
I'd like to take it to my house
And give it a cap.

Amina Hamzić in Enja Kelt, 5. b

I'd like to go to Los Angeles,
I'd like to see movie stars.
I'd like to film a movie too,
And then become a star.

I'd like to go to UK,
I'd like to meet the queen.
I'd like to become her friend,
And then stay there.

Anže Kodrič in Žan Simon, 5. c

I'd like to go to Mexico,
I'd like to see the sea.
I'd like to take some to my house,
And then I'll swim in it.

I'd like to go to Hollywood,
I'd like to make a film.
I'd like to take it to my house,
And see it with my friends.

Katarina Cvetek, Anja Fras in Zara Mladenović, 5. c

I'd like to go to New York,
I'd like to see Jojo Siwa.
I'd like to take her to my house,
And become her friend.

Naja Kajzersperger, 5. b

Pouk v najboljši učilnici – v naravi

Polni pričakovanj in želj po novih dogodivščinah so se v zadnjem tednu meseca maja učenci sedmih razredov podali v šolo v naravi v Fieso. Bližina morja, lepo vreme in prijetna nastanitev so bivanje še dodatno popestrili. Učenci so pridobivali znanje na nekoliko drugačen način, saj so s pomočjo različnih nalog spoznavali okolico, raziskovali obrežni pas, življenje v morju, kulturne znamenitosti, pripravljali in kuhali školjke, tudi v novih športih so se preizkusili; vozili so se namreč s kanuji in poskušali ohraniti ravnotežje pri vožnji s supi. Po natrpanem celodnevem urniku so zvečer malo poklepetali, nato pa utrujeni zaspali. Zjutraj so se zbudili ob ptičjem petju in pogledu na morje, čez dan pa skozi delo in igro spoznavali tudi nove prijatelje, tako da telefonov sploh niso potrebovali. Polni morskih spominov so se po petih dnevih vrnili domov.

Sanja Obaha

RASTEM S KNJIGO 2017/18

Že dvanajstič smo na šoli izvedli projekt Rastem s knjigo, ki ga pripravljajo Javna agencija za knjigo, Ministrstvo za kulturo, Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport, Mestna knjižnica Ljubljana idr.

V mesecu oktobru so imeli učenci 7. razredov kulturni dan, v okviru katerega smo izvedli dejavnosti projekta Rastem s knjigo. Učenci so bili razdeljeni v skupine, da smo lahko hkrati izvedli več dejavnosti.

Najobširnejša dejavnost je bila izvedena s strani Društva za boljši svet. Najprej so si učenci ogledali predstavo z naslovom Svet brez nasilja. Predstava na šaljiv način prikaže sprejemanje oz. nesprejemanje drugačnih (pripadnikov druge narodnosti, značajsko drugačnih). Kadar v svetu vlada nered in nasilje, vlada svetu hudobni duh. Ta želi med ljudi vnesti prepir, jezo in nasilje nad drugimi. Vendar z dobro voljo ljudi, ki si želijo boljši svet, lahko preženemo hudobnega duha in zavlada svetu dobri duh. Ta pomiri strasti in ljudi omehča, da začnejo drugače gledati na svet in soljudi. Predstava je prikaz obeh skrajnosti. Mi pa si želimo, da bi se naši učenci zavedali drugačnosti in da bi v določenih situacijah ravnali bolj strpno in brez nasilja.

Na podobno temo so člani društva pripravili delavnice z naslovom Strpnost do drugih, v katerih so učenci spoznavali različnost in drugačnost z igro vlog.

Naslednja dejavnost je bila reševanje MEGA kviza. Letos smo reševali kviz v tiskani obliki, saj Mestna knjižnica Ljubljana do 23.10. še ni imela odprte spletne strani. Tema je bila Kras=kamen+voda. Učenci so vstavljali v besedilo manjkajoče besede in na koncu dobili končno geslo. Namen te dejavnosti je bil iskanje podatkov iz klasičnih virov in spoznavanje kraškega sveta.

Osrednja dejavnost, obisk splošne knjižnice, nas je pričakala ob koncu kulturnega dne. Učenci so se odpravili v Knjižnico Hoče, kjer jim je ga. Ana Dolinšek pripravila nekaj podatkov o Mariborski knjižnici in dejavnostih znotraj nje, pripovedovala o zanimivih mladinskih leposlovnih knjigah in jih povsem navdušila za branje teh ter vsakemu sedmošolcu izročila knjigo Mihe Mazzinija »Zvezde vabijo«.

O avtorju in njegovem delu so več spoznali v šolski knjižnici, kjer smo si ogledali kratek film z Miho Mazzinijem in se ukvarjali z njegovo knjigo v posameznih delavnicah.

Pripravila: Lidija Mazgan

Mladi ustvarjalci

Meseci

NAŠ LJUBI JANUAR

Naš ljubi januar je mesec res posebnih trenutkov,
ljubezni, prijateljstva in čudovitih občutkov.
Januar je mesec miru in radosti,
naš ljubi januar nima slabosti.
Januar imajo vsi radi,
od radosti se že kadi dim
ljubezni, miru, mladosti in odpuščanja.
Januar imajo vsi radi,
v njem ni nikoli dovolj ljubezni, radosti in mladosti.

NAŠ LJUBI FEBRUAR

Naš ljubi februar
je mesec res lepih dni.
Prešernov dan je že minil,
takrat je njegov duh na Zemlji ponovno bil.
Pust je že minil,
na ta dan smo otroci
si zapeli, zaplesali, bili veseli in se igrali.
Lepi dnevi sedaj odhajajo,
čudoviti šele prihajajo.
Čudovite dneve bomo doživeli,
dokler radi se bomo imeli.
Saj čudoviti dnevi so tu,
v našem ljubem februarju.
Naš ljubi februar
je mesec res lepih dni,
saj veseli smo ga vsi.

NAŠ LJUBI MAREC

Naš ljubi marec
res lep mesec je,
zima in pomlad
v njem združita se.
V njem vidiš zimo,
pa tudi že pomlad,
ta naš ljubi marec
ima vsakdo rad.

Marec je kakor pravljica,
v njem se naredi večna mavrica.
Naš ljubi marec vsak pozna,
saj v tem času narava rada nas ima.

Rožice cvetijo,
živali se zbudijo
in trave ozelenijo.

Narava v marcu rada nas ima,
ker nas vse pozna.

NAŠ LJUBI APRIL

Naš ljubi april
nam da tisoče kril,
nam odpusti napake,
ki smo jih storili.
To je čas pomladi,
ki ga imamo vsi radi.

To je mesec,
ki od ljubezni živi,
saj radi se imamo vsi.
April nas ima zelo rad,
ker ga pozdravimo tisočkrat.

Redno je prijazen do nas,
to že ve cela vas.

NAŠ LJUBI MAJ

Naš ljubi maj,
središče Zemlje nadzoruje,
naš ljubi maj,
ljubezen za življenje potrebuje.
Vsako leto se ponovno rodi,
tega se veselimo vsi.
Vse nas še vedno pozna,
saj iz spomina nas ne da.
Pomlad končuje se,
poletje pripravljeno je,
da nadzor prevzame.

NAŠ LJUBI JUNIJ

Naš ljubi junij je resnično vesel,
da se je lahko že sedaj začel.
Naš ljubi junij
je odgovoren za vse vzorne kote,
naš ljubi junij je sestavljen
iz same dobrote.
Naš ljubi junij
radost za življenje potrebuje,
karkoli nam pomaga,
nikoli ne obžaluje.
Naš ljubi junij
se prehitro konča,
za eno leto gre iz sveta našega.

Pia Hriberšek, 4. d

Naša šola

Naša šola je preživela 1. in 2. svetovno vojno.

Na podstrešju je knjižnica, skozi njo vodijo vrata do starih predmetov, ki so jih prej uporabljali na tej šoli.

Tudi moj brat je obiskoval to šolo.

Zdaj nam gradijo prizidek.

Še eno leto in odšli bomo v Hoče.

Stara je že 120 let, tudi moja babica in mamica sta obiskovali to šolo.

Špela Golenač, 4. d

Rad hodim v to šolo in mislim, da se na spodnjo šolo ne bom navadil.

To šolo je obiskovala tudi moja sestra, tri leta sva imela isto učiteljico.

Tudi moja brata Blaž in Klemen sta obiskovala to šolo, v šoli se dobro počutim.

V to šolo so hodili že moji stari starši in mami, v njej so štirje razredi, zelo rad se gugam na gugalnicah pod šolo.

Kratke misli o svoji šoli so zapisali učenci 3. c razreda.

1. a: Moja mama je naj

Eva Rinc, 1. a

Tinkara Vohar, 1. a

MAJA: Skuha najboljše testenine in me ima najraje na svetu.

JAKA: Je najboljša v odbojki in zelo dobro naredi lazanjo – je tako dobra, da ne morem reči: „NE BOM JE JEDEL.“

MINA: Ima najlepše oči in skuha najboljšo juho.

PIA: Je najbolj prijazna mama, saj me ponoči velikokrat »pocarta«.

VIVI: Je najboljša kolesarka in najlepše ureja cvetlične gredice okoli naše hiše.

MAJ: Se najlepše oblači in ima najlepši nasmeh.

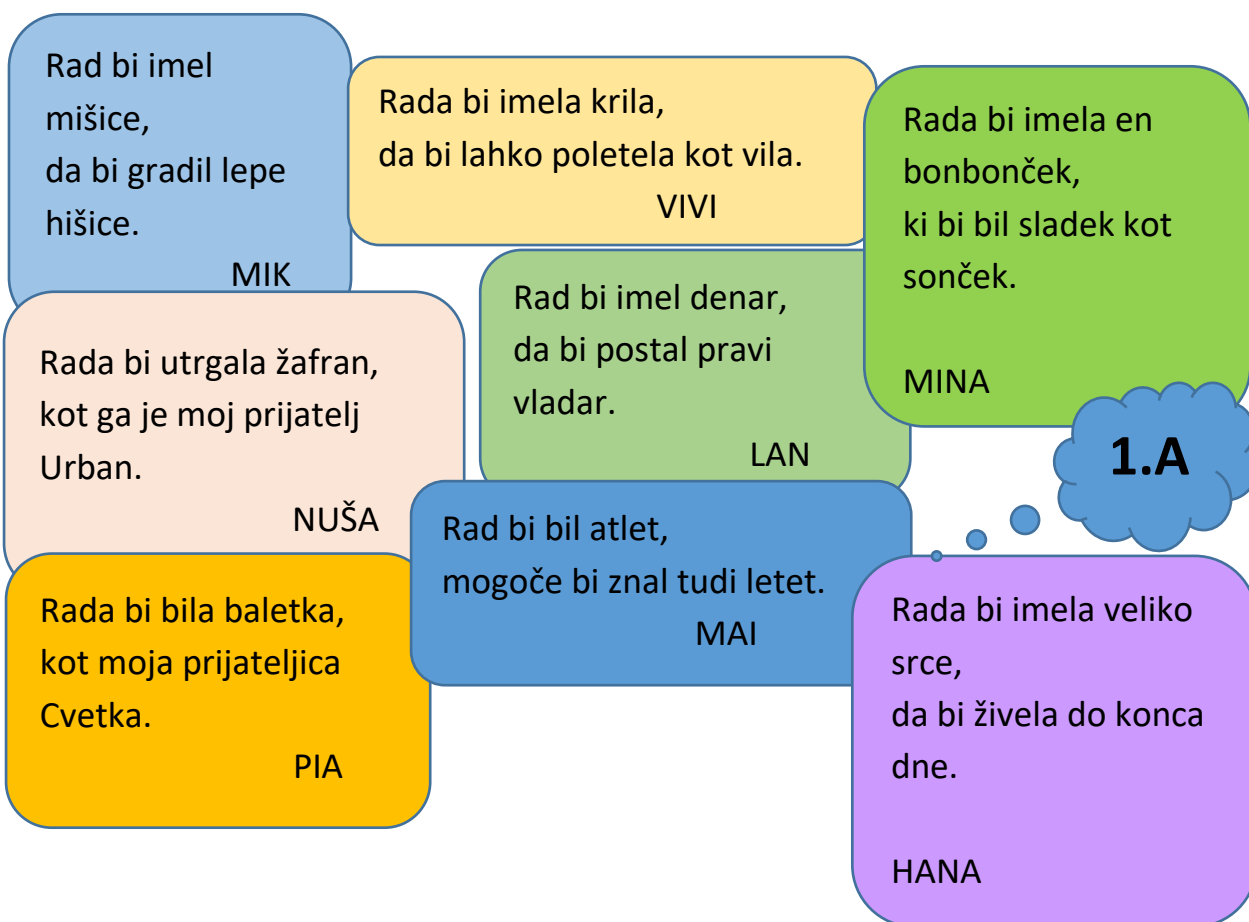
MATIC: Se najlepše in najbolj mehko pocarta.

LUKA: Je najbolj prijazna mama, ker mi dovoli igrati igrice.

JAKOB: Je najbolj urejena in prijazna mama. Ima čudovite lase.

Rad bi ...

Pri pouku smo brali pesem Ferija Lainščka Kotiček. Bila nam je zelo všeč. Ker pa je zelo kratka pesem, smo se odločili, da ji dodamo še nekaj verzov. Upoštevali smo pesnikov začetek RAD BI...

Vivi Oblak, 1. a

Mik Dacinger, 1. a

NOGOMETNA ŠOLA

Domen, Lina in Tine so se vpisali v nogometno šolo. Bili so zelo dobri. Premagali so vsako nasprotno ekipo. Njihov trener je bil zelo prijazen.

Tine Kolenko, 1. b

KJE JE PIŠČANČEK?

Mama kokoška sedi na jajcih in nekega dne se je začelo v enem jajcu nekaj premikati. Jajce je počilo in ven je pokukal piščanček.

Eva Petek, 1. b

PTIČEK SE JE IZGUBIL

Ptiček je iskal svojo mamo. Iskal jo je na drevesu. Videl jo je leteti. Mama ga je tudi opazila in priletela do njega. Od takrat sta bila za vedno skupaj.

Lorena Buser, 1. b

TOM SEM JAZ

Jaz sem Kolja. Star sem 7 let. Imam starejšega brata. Ime mu je Nikola. Star je 11 let. Hodim v 1. b razred.

Kolja Štaleker Pleš, 1. b

PALČEK

Nekoč je živel palček, ki je hodil po gozdu. Videl je čudovito gobo in šel naprej. Srečal je srnico in sonce. Srnica in sonce sta mu delala družbo in skupaj so se imeli lepo.

Mia Ketiš, 1. b

DEDEK IN BABICA DOBITA KMETIJO

Nekoč sta živela dedek in babica. In želela sta si imeti kmetijo. Babi si je želela kokoši. Dedek je rekel: »Kaj pa, če pride lisica?« Dedek je rekel, da bi imel ribo. Babica mu je rekla: »Kaj pa, če pride muca?« Oba sta se odločila, da bosta imela kravo.

Tai Jakob, 2.a

Veverica Pekarica; kaj se je zgodilo prej?

Lisica je pojedla veveričine sorodnike in starše in še njo bi, ampak je ni mogla, ker je splezala na drevo. Ker je imela mlajšega bratca in on ni znal plezati, je lisica požrla še njega, zato od takrat nista prijateljici.

Aljoša Rafolt, 2. c

Veverica ji ni dala potice. Lisica je rekla: »Veverica, če mi ne daš potice, te pojem.« Veverica se je ustrašila in ji rekla, da ji kljub temu ne bo dala potice.

Una Mladenovič, 2. c

Dvojčka

Gledam se v ogledalo in izza ogledala skoči Luka, ki je moj dvojnik. Nato gre v šolo, jaz pa grem na trening.

Luka Kolarič, 2. c

Ogledalo je počilo. Iz ogledala je prišel še en Kevin. Gledal sem ga zelo grdo. Bilo me je strah. Malo sem ga potipal. Prestrašil se je in se je skril. Šel sem ga iskat in sem ga povabil k igri. Postala sva prijatelja.

Kevin Lorenčič Miško, 2. c

Gledam se v ogledalo in izza ogledala skoči dvojnik Anže in potem namesto mene gre v šolo.

Anže Ekart, 2. c

Moja pravljica dežela

V mojo Indijo Koromandijo bi vzela Emo, mami. Šle bi na morje, kjer bi imele samo ležalnike in mizico s kokosom in bi ležale pod palmo. Kopale bi se in spale na drevesni hiški in iskale bi morske zvezde in ribe.

Zala Lubanjšek, 2. c

V mojo Indijo Koromandijo bi vzela družino, sošolce in učiteljico. Šli bi na otoček, okoli otočka je voda, na otočku je palma, na palmi kokosi. In na otočku je šotor iz kartona. Na palico je privezana vrv, na vrv čoln. Palica je zapičena v pesek. Tam bi skupaj uživali.

Matija Bratuša, 2. c

V pričakovanju praznikov

Pred božičem postavimo in okrasimo smrečico. Z mamico in bratoma pečemo piškote. Prijateljem in sorodnikom pošljemo voščilnice. Babica skuha sarmo. Mami pripravi slavnostno večerjo.

Jure Gselman Toplak, 2. c

Lestev in sirček

Pa si miška naredi raketo,
z njo leti do sirčka.
Tam odgrizne košček lune
in si zlomi zob.

Marcel Predan, 2. c

Narobe pravljice

BABICA IN PETER

Nekoč je živela babica, vdova. Imela je vnuka, ki je bil zelo živahen fantek.

Nekoč se je zgodilo nekaj nenavadnega. Ko se je fantek zbudil, je kar naenkrat imel na sebi ogromno perja. Babica se je začudila. Nato sta šla do mlake po vodo. Fantek je zagledal čebelico, ki mu je ponudila med. Ko ga je pojedel, kar naenkrat ni bilo več peres na njem. Potem sta našla žabico in jo prodala in sta zaslužila nekaj zemlje in kozico.

Zoja Soršak, 1. c

MAMA KOZA

Nekoč pred davnimi časi je živela mama koza in je imela 2 otroka. Otroka sta rekla mami, da sta lačna. Mama jima je pripravila večerjo. Ko sta se najedla, sta šla v gozd. Zgubila sta se in ju je videl volk. Mama je klicala otroka, naj prideta domov, a nista slišala. Šla ju je iskat v gozd in je videla volka, ki je počival na drevesu. Vzela je škarjice in izrezala volkov trebuh v obliki kvadrata. Ven sta skočila 2 otroka. Noter sta dala mnogo velikih kamnov in so počakali, da je šel volk pit. Padel je v vodo. Vsi naenkrat so vzkliknili: »Volka več ni!«

Nia Zoya Živko, 1. c

LOVCA NA ČAROVNICE

Živela sta dva otroka. Nekoč ju je oče peljal v gozd. Otroka sta hodila po gozdu in sta prišla do hišice. Tam sta vstopila, kjer je bilo veliko sveč. Zelo sta se bala in potem sta slišala korake. To so bili koraki od čaravnice. Metki se je nekaj posvetilo. Povedala je Janku in potem sta to naredila. Rešila sta skoraj celi svet. Na vseh drevesih so bili plakati, da sta rešila otroke. Potem je bil lunin mrk. Vse čaravnice so se zbrale z vsemi otroki. A na srečo sta prišla Janko in Metka. Rešila sta vse otroke, čaravnice pa dala na metle in jih poslala v vesolje.

Urška Golenač, 1. c

ČUDEŽNA METLA

Nekoč pred davnimi časi je živela čaravnica, ki je imela kužka in čudežno metlo, ki je letela. Nekega dne se je metla zlomila. »O, ne!« je zavpila čaravnica in šla v gozd k svoji prijateljici čarovnici. Skupaj sta odšli do zmaja in jima je popravil metlo. Čaravnica je vsa vesela šla domov in odletela visoko v nebo. Ugotovila je, da je pozabila doma kužka. Obrnila se je in letela nazaj po njega. Skupaj sta odletela k prijateljici, ki je imela muco. Uživali so na metli.

Erin Rojko, 1. c

ČAROVNICA

V gozdu je bila hiša, v njej je živela čarovnica, ki je imela kužka. Z njim je šla v gozd. Imela je košaro za gobe. Kuža je zavohal gobo in je čarovnico peljal do gobe in je čarovnica rekla, da ni prava goba. Zagledala je jurčka. Ker je kužek hotel, da ga čarovnica spusti, je šla naprej, on se je pa izgubil. Ni vedel, kje gre pot do hiše. Srečala sta se pri drevesu, kjer je stal veliki jurček. Čarovnica je pobrala jurčka, kužka pa dala na ovratnico, da se ne bi spet izgubil. Ko sta prišla do hiše, je čarovnica spekla jurčka in sta srečna skupaj pojedla gobo.

Zara Štefok, 1. c

PUJSEK IN LISICA

Živel je pujsek in mama je morala iti nabrat na vrt hrano. Prišla je lisica in je potrkala tok tok. Pujsek je rekel: »Ti pa že nisi mama. Mama ima kožnato roko in nežen glasek.« Lisica je bila jezna in je odšla. Potem je prišla še enkrat. Nabrala je hrano in zelenjavo, pojedla kos krede in prosila metuljčka, naj pride. Lisica je šla in jo je pujsek spustil noter. Pujsek se je skrivil pod odejo. Lisica je dvignila odejo in ga pojedla. Ko je prišla mama domov, je videla, da ni pujska, lisica pa spi. Vzela je škarje in vrstico. Začela je rezati. Skočil je pujsek ven. Zašila je trebuh. Lisica se je zbudila, bila je jezna, šla je skozi dimnik. Ker je bil v peči ogenj, se je spekla in nikoli več ni prišla.

Neža Sobočan, 1. c

Naš razredni vrtiček

Zelo nam je všeč. Tam lahko opazujemo, kaj se dogaja z rastlinami, ki so posajene. Lepi sta okrasni rastlini. Ko smo prišli v šolo, sta bili majhni, zdaj sta veliki. Z Nikom sva posadila žito in koščice. Nič še ni zrastle. Čakamo, da bo. Mogoče rabi gnojilo. Mi tudi sami napravimo gnojilo, tako da sadje ali rože damo v vodo in potem zakopljemo v zemljo. Fižol je zrastle v plastenki v mokri servietti.

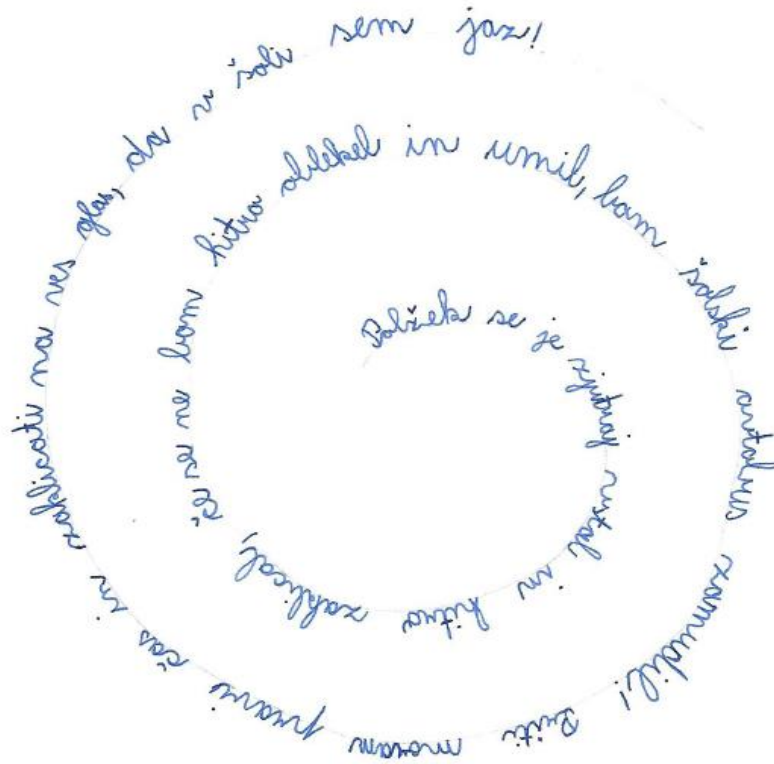
Urška Golenač in Nik Vajzman, 1. c

Ocenjevalna kulica

Nekoč je bila ena velika tovarna kubic. Te kulice so odpeljali v veliko papirnico. V to papirnico je prišla učiteljica Neža, ki je kupila rdečo kulico. A ta kulica ni bila navadna kulica, bila je ocenjevalna kulica. In to še ni bilo vse. Ko je začutila učiteljčino roko, je nenadoma oživela. Naslednji dan jo je učiteljica odnesla v šolo in z njo pregledovala teste. Učiteljica je ugotovila, da je Miha pisal tri. A kulica je namesto trojke napisala pet. Učiteljica Neža se je začudila. Ponovno je hotela napisati tri, a kulica je spet napisala pet. Tako je cel test popisala s petkami. Miha je učiteljici rekel, da je ena petka čisto dovolj. Učiteljica mu je odgovorila, da ji je kulica ponagajala.

No, zdaj pa lahko noč in eno kulico na pomoč.

Vita Zelenik, 4. b

Polžkova pesem, Mija Krempl, 3.a

Nabiranje hrušk

Bil je lep jesenski dan. Medved Bertu se je sprehajal po travniku v bližini sadovnjaka. Že od daleč je zagledal slatne hruške. Pognal se je v dir. Končno je pritekel do hruške. Ko je pogledal na drevo, so se mu začele cediti sline. Na drevesu je bilo polno slatnih hrušk. Ena je bila lepša od druge. V želodčku mu je zakrutilo. Razmišljal je, kako naj pride do hrušk. Z obema rokama je prijel za deblo. Začel je tresti hruško. Tresel je in tresel, vendar ni nobena padla na tla. Zato je deblo zgrabil še močneje. Stresel je hruško z vso močjo. Naenkrat je padla nanj največja hruška na svetu. Medvedu se je kar zameglilo pred očmi. Ko je pogledal navzgor, je na sebi zagledal svojega mlajšega brata. Ta ga je zelo presenečeno gledal. Medved Bertu je bil zelo jezen. Zarenčal je na bratca. Bratec se je zelo prestrašil. Začel je kričati in bežati. Medved Bertu se je pognal za njim. Še danes ne vemo, če ga je ulovil.

Janez Černe, 3. c

Pikapolonica Pika

Nekega dne se je pikapolonica Pika sprehajala po travniku. Postala je utrujena. Poletela je do bližnje skale. Na njej ji je bilo zelo toplo in udobno, zato je zaspala.

Sanjala je lepe sanje o svojem domu, ki ga je okrasila z rožicami. V resničnosti pa se je pripravljalo k nevihti. Začelo je deževati. Pika se je takrat zbudila in se zelo prestrašila. Stekla je in pogledovala okoli sebe, da bi našla zatočišče. Našla ga je. To je bila goba. Hitro se je skrila pod njo. Spet je zaspala. Ko se je prebudila, je bilo že drugo jutro. Na srečo ni več deževalo.

Odločila se je, da bo poletela domov. A ko je prišla do svojega doma, je videla, da ga je veter čisto uničil, zato si je novega naredila pod gobo. Pri delu so ji pomagali vsi njeni prijatelji. Pikin novi dom je bil tako hitro narejen.

Matija Bračko, 3. c

Zajec in pingvin

Nekega jutra se je zgodaj zjutraj prebudil zajec. Skočil je s postelje, saj je bil četrtek. Vsak četrtek je zajec hodil na sprehod. Pojedel je zajtrk ter se odpravil na pot. Sonce je že močno pripekalo in zajcu je postalo v trenutku zelo vroče.

Zato se je odločil, da bo šel skozi gozd, saj je bila tam senca. Med potjo si je prepeval. Tudi ptički so se mu pridružili. Pred seboj je zagledal jaso. V bližini grma je nekaj zaropotalo in nekdo je padel. Radovedni zajec je šel pogledat, kaj se dogaja. Na tleh je ležal pingvin. Tako mu je bilo vroče, da je iz njega kar teklo. Zajca je prosil za pomoč in ta je stekel po sladoled. Kupil je dva, enega za pingvina, enega zase. Hitro je stekel proti grmu ter pingvinu ponudil ohladitev. Ta se je takoj počutil bolje.

Postala sta najboljša prijatelja. Velikokrat sta se igrala skupaj in se obiskovala na svojih domovih.

Val Rojko, 3. c

Potok

Vije se, vije potok sijoč,
od časa do časa močno deroč.

Vrbe že močno brstijo,
po njih pa se ptički veselo podijo.

V njem prebiva mama račka,
ki izgleda kot igračka.

Na brežini potoka zvončki cvetijo,
v njem pa se žabice lovijo.

Ob potoku se sonči mačka,
ki nestrpno čaka vrabčka.

Vije se, vije potok sijoč,
od časa do časa močno deroč.

Laura Dubravica, 4.c

Božični večer

Božiček pride v sobo.

ŠKRATEK: Gospod Božiček, vsi škрати so se najedli božičnih piškotov! In vsi so preveč zaspani, da bi delali.

BOŽIČEK: Škratek, brez panike. Imam zamisel.

ŠKRATEK: Kakšno? Kakšno? Kakšno?

BOŽIČEK: Okej, pomiri se! Načrt je tak: naredila bova stroj, ki bo brez pomoči drugih škratkov naredil darila.

ŠKRATEK: Božiček, vi ste genij.

BOŽIČEK: Sedaj pa pojdiva izdelati stroj in to hitro!

OBA: Velja.

ŠKRATEK: Božiček, preizkusiva ga.

BOŽIČEK: Odlična ideja.

ŠKRATEK: Vem.

Naprava dela BRRUM. Božiček dvigne pokrov.

ŠKRATEK: Deluje.

BOŽIČEK: Pojdiva delat darila, saj imava stroj.

BOŽIČEK in ŠKRATEK gresta do stroja in iz njega vzameta darila. Božiček jih da v vrečo, gre z odra, vzame 2. vrečo in jo prinese do škratka.

BOŽIČEK: Zdaj pa pojdiva razdelit darila.

ŠKRATEK: Grem lahko zraven?

BOŽIČEK: Seveda, saj je božični večer.

KONEC

Scenarij za igro sta napisali Lea Bencak in Pia Hriberšek, učenki 4. d razreda.

Moj plan

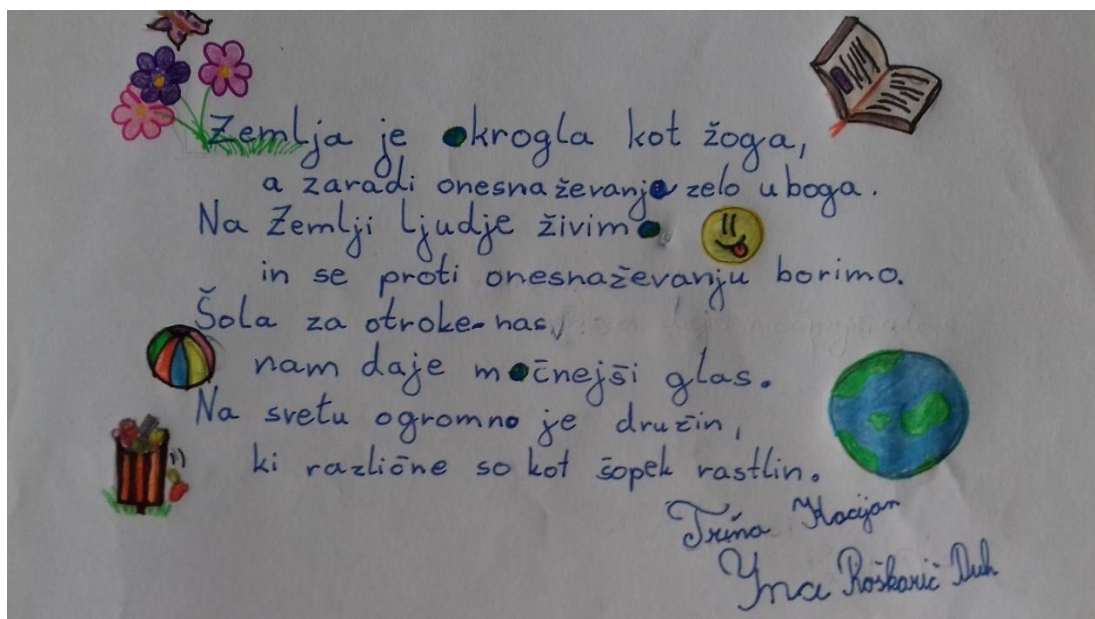
Hodim v šolo,
včasih rada, včasih ne,
trudim se iz dneva v dan,
ker takšen je moj plan.

Vestna sem za delo,
natančna malo manj,
trudim se iz dneva v dan,
ker takšen je moj plan.

»Katy, pridi ven,
se bova igrala,«
kliče Niki boy iz dneva v dan,
ker takšen je najin plan.

Za »iti ven« ne rabim truda,
to se kar zgodi,
če mama dovoli,
ker takšen je njen plan.

Katarina Kališek, 5.c

Prijateljci

Bilo je sončno ponedeljkovo jutro.

Kot vsak dan v tednu sem se zbudila zelo zgodaj. Vendar to ponedeljkovo jutro je bilo posebno, saj sem morala v šolo iti peš. Že prejšnjo večer sva se s prijateljico Neli dogovorili, da bova skupaj odšli v šolo. Hitro sem pojedla zajtrk, se oblekla in uredila, vzela šolsko torbo in odšla proti Nelini hiši, ker sem bila v pričakovanju, da Neli čim prej vidim. Hitro sem prišla do nje, ker sem ji morala veliko povedati. Ko sva se zagledali, sva se objeli in se začeli takoj pogovarjati. Pogovarjali sva se o stvareh, ki so se zgodile med vikendom in si seveda zaupali tudi skrivnosti. Pot do šole je zelo hitro minila. Tik preden sva stopili skozi šolska vrata, je ura odbila 8.10, pohiteli sva in se preobuli v šolske copate. Ker še Neli nisem uspela vsega povedati, sem komaj čakala na glavni odmor. Tisti dan smo veliko novega izvedeli, zato so ure do malice hitro minile in prav tako do konca pouka. Ker sem imela po končanem pouku trening odbojke, sva se morali za ta dan z Neli posloviti. Vendar sva se dogovorili, da tiste stvari, ki si jih nisva povedali, čakajo na naslednji dan. Vesela sem, da imam takšno prijateljico, kateri lahko zaupam in se z njo družim v prostem času in v šoli.

Anja Fras, 5. c

Najboljša prijateljica v čudežni deželi

Eli in Henrik sedita na plaži, po nogah pa ju božajo prijetno hladni morski valovi. Pred nekaj dnevi so se jima začele poletne počitnice.

Njuni starši so dobri prijatelji, kot tudi onadva. Ne moreta drug brez drugega. »Eli,« je rekel Henrik, »malo je že pozno, morala bi domov«. Eli se je strinjala. Stekla sta vsak do svoje počitniške hiške. Eli to noč ni mogla spati. Luna ji je svetila naravnost v obraz. V tistem trenutku pa se je na steni čudno zalesketalo. Po nekaj sekundah se je odprl nenavaden portal. Eli ni verjela svojim očem. V hipu je bila na nogah. Ko se je približala portalu, jo je posrkalo vanj. Pojavila se je v čudežni deželi. Naokrog so tekali škratje. Ko so jo zagledali, so takoj poklicali stražo. »Ne, spustite me, nič vam ne bom naredila!« je kričala Eli. A straža ni imela milosti. Eli si je v tistem trenutku zaželela, da bi bil ob njej Henrik. On bi vedel, kaj storiti. Naslednje jutro se je Henrik odpravil k Eli na obisk. Trkal je po vratih njene sobe. Ker ni nihče odprl, je vstopil. Osupnil je. Eli ni bilo nikjer. Klical jo je, vendar vse zaman. Nato pa se je pred njim odprl portal. Tudi njega je posrkalo. Stražarji so ga odpeljali v ječo, kjer je bila zaprta Eli.

Ko ga je videla, mu je stekla v objem. »Hvala bogu, da si prišel,« je rekla. Henrik ni vedel, kaj se dogaja. »Eli, zakaj sva tu, stran morava.« »Ja, vem,« je rekla Eli. »Domisliti se morava načrta,« je bila prepričana. Prijateljica sta razmišljala, a domislila se nista ničesar. Potem je Henrik dobil super idejo. V steni je opazil luknjo, skozi katero bosta pobegnila. In tako sta tudi storila. V hipu sta bila zunaj. Počasi sta se priplazila do bližnjega gozda. »Zdaj morava le še najti portal in oditi domov,« sta se strinjala. Ure in ure sta hodila po gozdu, potem pa na jasci zagledala majhno leseno hišico. Brez pomisleka sta vstopila. Ko sta stopila v kuhinjo, sta zaslišala glas. »Kaj počneta tukaj, popotnika iz drugega sveta?« Oba sta se prestrašila. Iz kuhinje je stopila majhna gospa s sivimi lasmi. »Kako vama lahko pomagam?« je rekla. »Rada bi šla nazaj domov,« je hlipal Henrik. »Posrkalo naju je v portal,« je dodala Eli. Stara gospa ju je povabila za mizo, kjer sta ji vse podrobno razložila, vse od bliska, do ujetništva. Starka je točno vedela kaj storiti. Iz omarice je vzela velik kotel in vanj začela metati žabe, netopirje, korenine rastlin in ostale nagnusne stvari. »Iz tega ne bo nič,« si je mislil Henrik. »Starki se je zmešalo,« je razmišljala Eli. Potem je starka tekočino nalila v kozarca in jima dala piti. »Niti slučajno,« sta v en glas rekla. »Želita priti domov ali ne?« je bila odločna gospa. Prijateljica sta popustila in popila. »Zdaj pa si zaželita, da gresta domov,« je naročila stara gospa.

Henrik in Eli sta ubogala in se v hipu znašla na domači plaži. »Veš, Eli,« je rekel Henrik, »imel sem čudne sanje, da sem bil v čudežni deželi«. »Ah Henrik, to je le tvoja bujna domišljija«.

Katarina Cvetek, 5. c

Zdravje je naš zaklad

Zdravje je zelo pomembno. Tega se moramo zavedati. K zdravju nam pripomore zdrav način življenja.

Danes je veliko ljudi bolnih zaradi nezdrave prehrane. K nezdravi prehrani sodi vnaprej pripravljena in hitra hrana, npr. hamburgerji, pizze, ocvrt krompirček ... Zbolimo tudi zaradi prigrizkov, npr. čipsa, čokolade, kokic itd. Zdravju škodljive so tudi sladke pijače, med njimi je najbolj popularna kokakola. Prevelike količine zaužitega sladkorja povzročajo sladkorno bolezen. Gre za bolezen sodobnega časa, ki je neozdravljiva. Če zbolimo, moramo do konca življenja jemati zdravila ali si dajati injekcije z inzulinom. Sladkorni bolniki morajo zdravo jesti. Pojesti morajo veliko sadja in zelenjave. Imeti morajo vsaj 5 obrokov. Zdravje krepimo tudi s športom in z gibanjem na svežem zraku. Pomemben pa je tudi počitek in dovolj spanja.

Čeprav obožujem čips, čokolado in kokice, se trudim, da tega pojem čim manj. Mama me sili, da jem sadje in zelenjavo. Že od malih nog se ukvarjam z različnimi športi. Mislim, da za svoje zdravje dobro skrbim, čuvam ga kot največji zaklad.

Jaka Žunko, 5. c

Hrana in zdravje

Vsak izmed nas si želi biti zdrav. Skoraj vse pa je odvisno od nas samih.

V šoli, od staršev, iz medijev se učimo o zdravem načinu življenja. Vsi vemo, da je to gibanje, osebna higiena, počitek in zdrava prehrana. Po drugi strani pa po televiziji gledamo reklame, ki nam ponujajo nezdrav način življenja. V mislih imam nakup hrane, ki vsebuje sladkor in nezdrave maščobe. To je npr. reklama za Oreo, čips ... Sama sem že poskusila oba izdelka. Priznati moram, da sta mi zelo teknila. Žal pa sta nezdrava. Nezdrava pa je tudi kokakola in njej podobne pijače. Ali veste, katera je najbolj razširjena droga na svetu? To je čokolada. Veliko ljudi je odvisnih od čokolade. Mlečna čokolada spada med nezdrava živila. Temna čokolada spada med zdrava živila. Nezdrav način življenja, predvsem nezdrava hrana, povzročata debelost in druge bolezni, npr. sladkorno bolezen.

Na svetu živi veliko ljudi v pomanjkanju. Mnogi od teh so lačni. Zaradi lakote umre vsakih 6 sekund en otrok. Nekateri pa živijo v izobilju. Zdravo, svežo in uporabno hrano mečejo v odpad.

Pri nas s hrano ravnamo preudarno. Končno sem tudi jaz začela razmišljati o zdravem načinu življenja. Razmišljanje pa še nič ne pomeni. Potrudila se bom, da bom to tudi uresničila.

Katarina Kališek, 5. c

Čudež

Čudež je kot dež, ki izgine
in najboljši trenutek, ki se zdi,
da ne mine,
je kot risba, ki jo narišeš
in jo naslednji trenutek izbrišeš.
Ni kot snežinka, ki se stopi,
je kot čarovnija, ki se zgodi
in nikoli ne pozabi.

Eva Kuntič Kadić, 6. a

Življenje

Življenje je dolgo kot knjiga,
živeti življenje pomeni imeti svobodo,
življenje ti daje vzpone in padce,
ali se sploh splača živeti?
Življenje je lepo, lahko pa je grdo,
skratka - živi na polno,
ne boj se življenja,
ki je dolgo, a kratko.

Lia Perič, 8. b in Zoja Vočanec, 8. c

Zgrabi strah za vajeti

Lipico pred leti sem že obiskal,
ko sem z lipicancem se na pot podal,
žrebci prelepi, žrebički še bolj,
ko gledam iz ograde v ogrado že sanjam na pol.
En žrebec me mami, k sebi me vabi,
sijoča mu griva, prelep mu skelet,
žrebec na hribu me zvabi k seb'.
Počasi grem k njemu, ni naju strah,
oba dobro veva, da pravi je čas.
Dotik naju združi, kot eno sva zdaj,
pa če še grom zaruži, ne greva nazaj.

Dovolj je strahov,
dovolj je gromov,
ki zbudajo strah,
zdaj sva pogumna,
zdaj sva odrasla,
to najin je čas.

Eva Božič, 8. b

Šola

Počitnic je konec
in že spet bo zazvonil zvonec.

Angleščina in nemščina
ter zraven še slovenščina,
treba vse se je naučiti
in samo znanje pridobiti.

Potem pa še umetnost ta,
glasbena ali likovna,
pa to še ni vse,
še naporna matematika je.

Ostane nam še naravoslovje
ter pretekla zgodovina,
poleg vsega tega
pa še kuhati je treba.

Pouka je konec
in spet zasliši se zvonec.
Tina Moharič, 6. a

Je barve zelene,
ni dobra za mene.
Ni dobra za prebavo,
razen za kravo.
Je lepa za okras,
a ni užitna za nas.
In ni prave zabave,
če na njej so krave.
Le kaj je ta pojava?
To ni zelenjava,
to je navadna, zelena
(trava)

Tadej Jurančič, 5. c

Prijateljstvo

Prijatelj je tisti, ki pomaga ti,
ob strani stoji in te razveseli.
Prijateljstva ne moreš kupiti,
le s srečo ga je možno dobiti.
To je beseda, ki včasih boli,
a velikokrat te nasmeji.
Prijatelju lahko zaupaš se,
tudi česar strah te je.
Prijatelj polepšal ti bo dan,
zato od njega ne hodi daleč stran.
Iskati pravo pot zaman se je truditi,
le pravega prijatelja si je treba dobiti.
Prijateljstvo je, česar ne moreš prijeti,
vendar je to, kar pravim prijateljem
ne moreš odvzeti.

Adriana Grčar, 6 a

UGANKI

Polna samote in lepote
ter tiha, ko piha,
zelena in sproščena,
pa konec koncev skoraj zapuščena,
vsa skrivnostna brez sledu
se je lahko najde daleč ali blizu.
(narava)

Tina Moharič, 6. a

Mešanica živalskega prijateljstva

Prijateljstvo je sestavljeno iz pik,
kakršne so na vratu žirafe,
prijateljstvo ima krila,
s katerimi se dvigne kakor metulj
in leti iz cveta na cvet.
Prijateljstvo ima hitre noge,
hitro lahko odide
in se pred noji postavlja.
Prijateljstvo ima ščipalke,
ki te uščipnejo močneje kot rak,
prijateljstvo ima dušo,
ki te razveseli ali razžalosti.

Tjaša Kac, Monja Kobler, Nuša Nedeljko, 6. a

Pikčasto življenje

Življenje je rdeče kakor kri, črno kakor noč
in mi vliva upanje in moč.
Življenje ima šest nog, na katerih se opoteka,
vendar s srečo in z veseljem naprej poteka.
Življenje v starosti dobi krila, dvigne se visoko v zrak,
tja nad puhaste oblačke, vse tja v nebesni raj.
Življenje je pikčasto kakor pikapolonica.

Monja Kobler, Tjaša Kac in Nuša Nedeljko, 6. a

Prijateljstvo

Prijateljstvo je kot žarek,
ki lahko zbledi,
je kot led, ki se stopi,
a upanja nikoli ne izgubi.

Ko žalosten si,
prijatelj vedno pomaga ti,
je kot žarek, ki te razsvetli.
Roža zacveti in prijateljstvo zažari.

Nuša Nedeljko in Monja Kobler, 6. a

Rrradiator

Rrradiator ni mašina,
rrradiator je toplina.
Ko zunaj mrrrazzz napade nas,
rrradiator notri pogreje vas.
Pozimi ponavadi vroč je zelo,
poleti pa ni tako.
Ko mi kopamo se,
on na počitnicah je.

Leto za letom starrra se,
ko prrrride čas, on umrrre.
Če to se zgodi,
ata po nov rrradiator hiti.
Ko nov rrradiator prrrihiti,
stari ljubosumni so vsi.
Sčasoma navadijo se ga,
zato prepir se konča.
Tjana in Lara, 6. b

Trtrtelefon

Nadležni trtrtelefon sploh nič ne govori,
samo moje prijatelje k sebi drži,
mladi gledajo samo v trtrtelefonski
ekran,
medtem pa se jim ruši njihov zdravi dan,
a jaz raje s prijatelji se doživeto igram,
kot pa s tabo dolgočasno čvekam.
Ajda Romih, 6. b

Padec

Bilo je res grozno,
ko s skiroja sem padel,
a bilo je prepozno,
saj bergle sem nadel.
V bolnišnici sem pristal,
tam en teden ostal
z zlomljeno nogo,
šibko in ubogo.
Ampak zdaj sem že doma,
brez večjega problema.
Filip Vrecl, 7. c

Oči

Živela je tam
ogromna postava,
dve majhni luknji
imela je glava.
Luknji sta dom
za dva majhna škrata,
levičar, desničar,
menda sta brata.
Eden je moder,
drugi rdeč,
kateri kateri je,

sploh ne vem več.
Ne vem,
morda sta enaka kot jajce jajcu,
zašiljena brata
kot pri Kitajcu.
Cel dan sedita,
tiho molčita,
čakata noč,
da trdno zaspita.
Vinci Oblak, 6. b

Haiku

Haiku je pesniška oblika, ki obsega sedemnajst zlogov; prvi in tretji verz imata po pet zlogov, drugi sedem.

Znanost je lepa,
veliko te nauči
in dela stvari.

Tjaša in Monja, 6. a

Rožice cveto
na travniku cvetočem,
ptice pojejo.

Anej, 6. c

Drevo se iskri,
na njem ptiček lep sedi,
sova čivka ti.

Neja, 6. c

Modra, rumena
in še bela zelena,
to pisan je svet.

Tia in Neža, 6. a

Travnik zeleni,
vse okoli spremeni,
srečo poživi.

Anej, 6. c

Tulipan cveti,
rdeča barva sveti,
je zelo lepo.

Neja, 6. c

Nisva pesnika,
piševa rada zgodbe
o prijateljstvu.

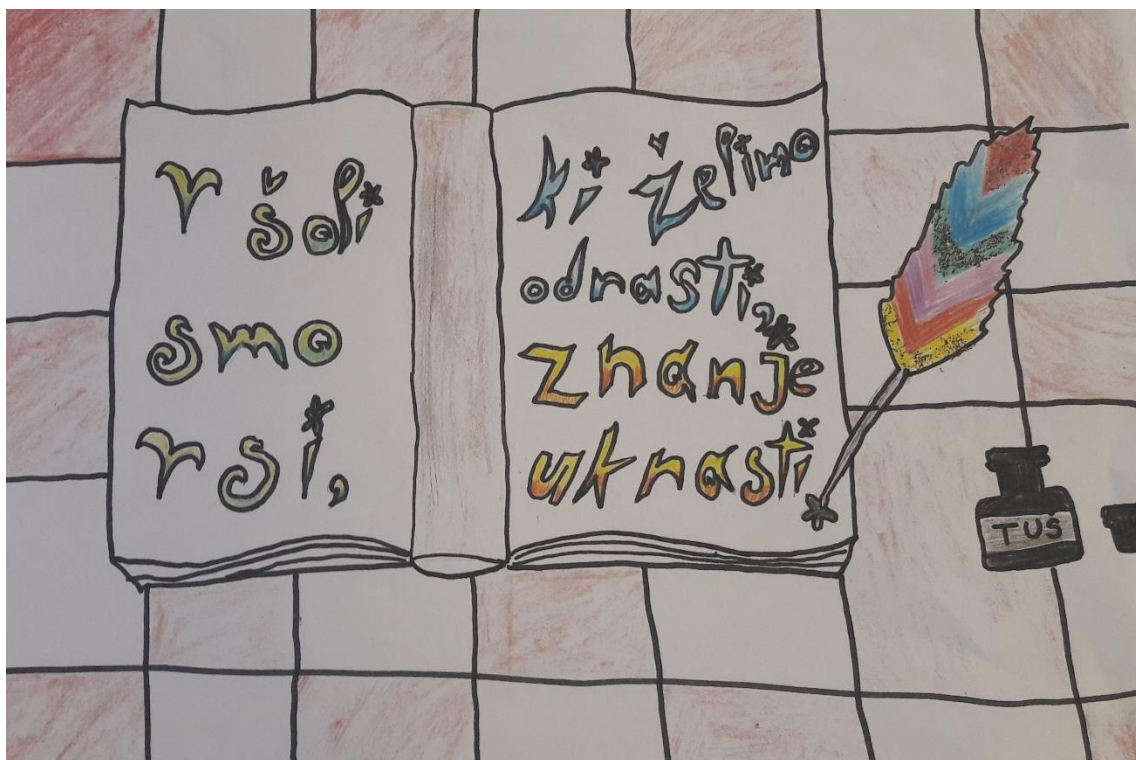
Žan in Karin, 9. razred

Morje valovi,
galeb pesem poje si,
ptica odleti.

Neja, 6. c

Čebela brenči,
poglej si to reč zdaj ti,
tako odleti.

Neja, 6. c

Živa Kuntič Kadič, 7. c – zmagovalni haiku v Unescovem projektu

Žaba in muha

Dve basni z istim začetkom, potem pa ...

Sredi gozda se je razprostirala jasa, na kateri se je lesketal majhen ribnik. Na kamnu sredi ribnika je sedela lačna žaba in si ogledovala mesnato muho.

Take muhe še ni videla, bila je polna in njena krila so se lesketala, žabi se je cedila slina. Muha je to videla in začela razmišljati: »Starina me ne more pojesti, pa če tudi strmoglavim v njena usta.« Bila je tako napihnjena, da je zletela pred žabo. Žaba je na muho že pozabila, saj je imela hudo demenco, vse do tega trenutka. Gledala jo je in muha je plesala. »Jaz ... je, je, jedla,« je jecljala žaba. »Ti ne je, je, jedla ... me, me, mene,« se je hvalila napihnjena muha, vse dokler ni od nekod priletel kamen - naravnost v muho. Z vso hitrostjo sta muha in kamen padla v žabina usta. Muha je bila sploščena, žaba pa se je s kamnom zadušila. Naslednji teden se je po vsej jasi zaslišana novica, zaslišali so se zvonci.

Da se z naukom ne bo treba mučiti, so vaščani oznanjali: »Pričakujte nepričakovano.« In ta zgodba je navdihnila dovolj rodov, da jo zdaj berete vi.

Ema Rauter, 7. b

Sredi gozda se je razprostirala jasa, na kateri se je lesketal majhen ribnik. Na kamnu sredi ribnika je sedela lačna žaba in si ogledovala mesnato muho.

»O, pozdravljena, madam muha, vidim, da ste pridobili na teži!« je žaba zaklicala muhi. Ta pa je odgovorila: »Gledate mojo čudovito mesnato postavo, madam žaba? Ja, res imam malo več oblin, te mi olepšujejo postavo.« Zvita žaba pa je nadaljevala s prigovarjanjem muhi: »Pridite malo bližje, madam prečudovita muha, rada bi si ogledala, iz katere tkanine je vaša obleka, ki se tako sveti na soncu.« In muha, kateri je prav prijalo, da jo nekdo hvali, je odletela dva zamaha s krili bolj proti žabi in je odvrnila: »To je najboljša svila na tržišču, kupila sem jo na čebeljem trgu, stala je 80 rožnih prahcev.« »To pa je res veliko,« se je žaba narejeno čudila, da bi muho privabila k sebi.

Muha, ki je pozabila, da je žaba njena plenilka, je odletela do nje in še preden se je lahko muha znova pohvalila, je že bila v žabjem sapniku, žaba pa se je zadušila.

Nuša Ornik, 7. b

Prizadelo me je

Lahko vam povem, da vsi dnevi niso srečni. Tako vam bom opisala konec življenja mešančka Zena.

Bil je vesel, sončen dan, ko sem se za hišo igrala z botrinim mešančkom Zenom. Resnici na ljubo Zen sploh ni bil majhen, bil je velik in močan. Njegova kot oglje črna dlaka se je svetila v soncu, iz ust mu je molel rožnat jeziček. Ko je pridrvel do mene, je skočil name, njegova teža pa me je večkrat podrla na tla. Za nameček je še legel name. Če mu ne bi vrgla njegove žogice, bi me prav gotovo sploščil v palačinko. Večkrat je priteknel nazaj do mene, pri čemer je glasno sopol, legel pred mojimi nogami ter me gledal z velikimi

očmi. Večkrat sem ga popraskala po trebuščku, veselo me je polizal, nato pa sva se začela ravsati.

Nekega jutra sem se umila ter se oblekla, po stopnicah sem pricapljala v kuhinjo. Na mizi me je čakal zajtrk, botra je stala ob hladilniku, s hrptom obrnjena proč od mene. Pogledala sem proti Zenovi postelji. Mirno je počival, toda počival je preveč mirno. V srcu sem začutila zbudljaj strahu, nagonsko sem se obrnila k botri. Videla sem, da so se ji tresla ramena, oči je imela rdeče in objokane. Ni bilo dvoma, Zena je vzela smrt. Še isti dan smo ga pokopali na vrtu.

Življenje brez živalskega prijatelja je povsem drugačno, še vedno pa ostaja spomin na najine igre. Ne bom ga pozabila.

Monja Kobler, 6. a

Srce

Srce je rdeča gmota,
lahko je majhno,
lahko je nadomestek za robota,
lahko je rdeče, a nikoli zeleno.

Tista najbolj hitra srca
so športnikov ponos,
od tistih, ki jim uide kaka brca,
do tistih, ki rabijo drag prevoz.

Kadar glava pušča,
srce joče,
takrat je solz potok
in poplavlja Hoče.

Ko srce joče,
takrat se para
in noče in noče
zapustiti dom nemara.

Marsela Supe Vide, 6. b

Igrajmo se

Tara Rečnik, 7. b

Izštevanke

Peči, peči, peč,
lepinja gre v peč,
ko iz peči se skadi,
lepinja že na krožniku leži.

Blaž Jug, 7. c

Jaz sem deteljica,
ti si vetrnica,
če me najdeš, uloviš srečo,
če pa ne, pa nesrečo.

Pihaj, vetrnica ti,
naj igra se začne.
Če je ne dokončaš,
pač prazno pest imaš.

Una Vrpčič in Eva Rečnik, 7. c

Am, bam, miš ti dam,
sonce sije, srce bije,
miška pije.
1, 2, 3 pa priteče kri.

Maja Frangež, Marica Bartol, 7. c

Maribor nogometni klub,
naš največji up,
gremo na tribune mi,
zmago priborimo si.

Rok Knaflič, 7. c

Učenci 6. a razreda so napisali navodila za igre

Podivjani konj

Igra se igra na prostem, natančneje na trampolinu. Sodelujeta lahko le dva igralca, eden je konj, drugi pa jahač. Stara morata biti več kot 9 let. Pred začetkom igre morata določiti, kdo je konj in kdo jahač ter kje je hlev in kje je paša. Pri igri potrebujeta vrbovo šibo ali kakšno drugo upogljivo palico, trampolin, jopico in pas. Igra se igra tako, da konja postavimo na določen prostor – hlev, jahač konja s pasom in z jopico poveže tako, da ima sedlo, nato ga zajaha ter ga s šibo udari po zadnji plati. Konjeva naloga pa je, da jahača na vse možne načine poskuša vreči s sebe. Če mu to uspe, se mora z vso močjo vreči na jahača. Ko se konj postavi na dve nogi, vlogi zamenjata. Igra se igra, dokler konj in igralec nista preveč utrujena.

Opozorilo: igra je lahko nevarna.

Monja in Tjaša

Pazi, žoga!

Igra se igra na prostem. Igrajo jo lahko otroci vseh starosti. Na začetku igre igralci pripravijo žogo in določijo tistega, ki bo lovil. Med igro igralci tekajo naokoli in bežijo pred tistim z žogo. Cilj tega igralca je, da zadene drugega igralca. Tako mora igralec, ki je bil zadet, loviti ostale. Igra se konča po želji igralcev.

Tia in Zoja

Judoodbojka

Igra se lahko igra v zaprtem prostoru ali na prostem. Tla morajo biti obložena z blazinami, lahko se igrajo otroci od 7 let naprej. Igro vodi odrasla oseba, ki mora biti polnoletna, zato da pri tem varuje otroke in jim daje nasvete za igro. Potrebujemo žogo za odbojko ter športna oblačila. Igra se igra tako, da sodnik oziroma odrasla oseba naredi oziroma določi polje, določi dve skupini, ki se borita in medtem igrajo odbojko. Odrasla oseba pokaže nekaj postopkov in metov za judo in odbojko. Na začetku igre se igralci razporedijo v polja. Igra se konča tako, da zmaga tista ekipa, ki ima več točk. Igra traja 20 minut.

Klara in Neža

Pojdi na ...

Igra se igra na igralih. Igro lahko igra največ pet igralcev in vodja. Igralci morajo biti stari vsaj šest let ali več. Igralci določijo vodjo, ki govori ukaze. Pripomočkov za igranje ni, ker je igra zelo preprosta. Poteka tako, da igralci tečejo po igrišču, ko naenkrat vodja zakliče, na katero igralo morajo splezati igralci. Na igrala morajo priti v določenem času, ki ga določi vodja. Izpadejo tisti, ki na igrala ne pridejo v pravem času, zmaga pa tisti, ki zadnji ostane v igri.

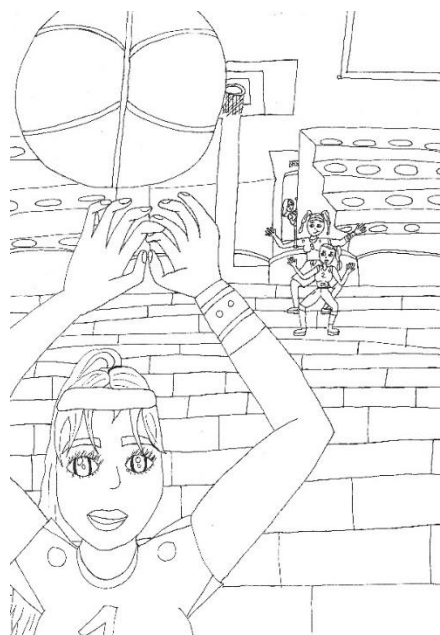
Adriana in Nejc

Danaja Lorenčič, 7. b

Amanda Brglez, 7. b

Brina Vrbanič, 8. c

Tara Perdija, 6.c

Lucija Adam, 8. a

Tisk glasila Sedmo čudo 2017/18 so omogočili:

Navodila za priloženo igro Gremo v mesto!

Igro lahko igrata najmanj 2 igralca. Za igro igralci potrebujejo priloženo igralno podlago, igralno kocko, vsak svojo figuro, list papirja in pisalo.

Na začetku igre imajo vsi igralci svoje figure na polju START. Najmlajši igralec začne igro tako, da vrže kocko in se pomakne za toliko rumenih polj naprej, kolikor pik pokaže igralna kocka. Nato drugi igralci nadaljujejo z igro, vsak igralec samo enkrat meče kocko, nato je na vrsti naslednji. Če figuri dveh igralcev stojita na istem polju, oba igralca mečeta kocko, v igri ostane igralec, ki je imel na kocki največ pik, drugi igralec se pomakne na začetek igre. Zmaga igralec, ki prvi pride do cilja, torej od doma v mesto, vendar komaj takrat, ko mu met kocke pokaže toliko pik, kot je potrebnih rumenih polj do polja CILJ.

Če igralec s svojo figuro stoji na polju, ki je označeno s črko, mora upoštevati naslednja navodila:

A – za odhod v mesto moraš izbrati ustrezna oblačila, zato dekleta 2-krat ne mečejo kocke, fantje pa 1-krat.

B – mudi se ti, zato pojdi 4 polja naprej,

C – doma si pozabil denarnico, zato se vrni na START,

Č – najstarejši igralec ti mora postaviti matematični račun; če ga pravilno rešiš, greš 6 polj naprej; če je rezultat nepravilen, greš 9 polj nazaj,

D – utrujen si, zato boš pod smreko počival, 1-krat ne mečeš kocke,

E – ker si žejen, greš v gostilno na limonado, zato 2-krat ne mečeš kocke,

F – pohiteti moraš, zato greš 3 polja naprej,

G – v parku si srečal prijatelje, zato 2-krat ne mečeš kocke,

H – poškodoval si se, zato pokličeš enega igralca na pomoč, skupaj gresta na naslednje polje

I – popraviti moraš gugalnico, 1-krat ne mečeš,

J – opazuješ ptice, 1-krat ne mečeš,

K – na list nariši rastlino; če kdo od igralcev ugotovi, katera rastlina je to, greš 5 polj naprej,

L – spoznal si nove prijatelje, vrni se 4 polja nazaj,

M – rad bi utrgal jabolko z drevesa, zato 1-krat ne mečeš,

N – skočil boš visoko do koša, zato pojdi 3 polja naprej,

O – pohiteti moraš v muzej, ker ga bodo kmalu zaprli, pojdi 5 polj naprej,

P – doživeti želiš noč v muzeju, zato 3-krat ne mečeš,

R – če poveš 5 značilnosti dinosavrov, greš 5 polj naprej,

S – srečal si prijateljico; če ji zapoješ lepo pesem, greš 5 polj naprej,

Š – v muzeju si pozabil telefon, zato se vrni 13 polj nazaj,

T – izgubil si se, v angleškem jeziku povej, kam bi rad prišel ali pa se vrni 10 polj nazaj,

U – v mestu boš poiskal kino, naštej 5 naslovov filmov ali knjig ali pa se vrni 5 polj nazaj,

V – izberi soigralca, s katerim boš na listu papirja igral vislice; naprej greš toliko polj, kolikor napačnih črk je povedal soigralec,

Z – rad bi odšel nazaj v park, zato se vrni na črko L, tokrat ne upoštevaj navodil za L,

Ž – ne veš, če si v pravi ulici, zato 1-krat ne mečeš.

Kazalo

Uvodnik	2
Pogovarjali smo se.....	3
Eko kotiček.....	7
Dogodki, zanimivosti.....	9
Tekmovanja.....	19
Pouk malo drugače.....	26
Mladi ustvarjalci.....	40
Igrajmo se.....	60

**Sedmo čudo
glasilo učencev OŠ Dušana Flisa Hoče
junij 2018**

Sedmo čudo s priloženo igro Gremo v mesto! je izdal uredniški odbor
glasila OŠ Dušana Flisa Hoče,
Šolska ulica 10, 2311 Hoče

Odgovorna urednica in mentorica: Sanja Obaha

Uredniški odbor:

- učiteljici: Vlasta Smrdel, Lidija Šoštarič,
- učenki: Lucija Adam, Sara Sobočan.

Mentor likovnim ustvarjalcem: Albin Lorber

Tisk: Evrografis Maribor

Naklada: 700 izvodov

Avtorica izdelka na naslovnici: Lucija Adam

Avtorji izdelkov na barvnih straneh glasila: Lenart Potočnik, Lucija Adam, Vid Gomaz, Rene Potočnik, Tara Rečnik, Blaž Jug, Zala Meglič, Melanie Jurko, Maja Frangež, Anej Tominc Voh, Domen Novak, Daša Bejat Krajnc, Nika Škorjanc in učenci 3. c

Glasilu je priložena tudi igra Gremo v mesto!, na kateri so ilustracije, avtorji so: Ana Roškar, Jan Pušnik, Melanie Jurko, Nika Bedenik, Nika Lajmsner, Nuša Ornik, Tara Perdija, Tilen Franc, Zala Meglič.

Vid Gornaz, 8. a

Blaž Jug, 7. c

Tara Rečnik, 7. b

Rene Potočnik, 7. c

Lucija Adam, 8. a

Lenart Potočnik, 9. a